

IMAGO MUNDI
Nr.3 iunie 2011

COLEGIUL NAȚIONAL "AL.I.CUZA" FOCȘANI

REVISTA CLUBULUI DE ARTA IMAGINII "IMAGO MUNDI"

Cuprins

Ipostaze vizuale I: Fotografia

1. Subiectivitatea obiectivului
2. Fotografia si teoria imaginilor
3. Tehnica fotografiei
4. Modele fotografice: Henri Cartier -Bresson
5. Ce este fotografia?
6. Esența amintirii
7. Fotografia ca eveniment cultural
8. Facebook. Fotografia ca fenomen global
9. Ecrane fotografice și picturale
10. Fotografia și imaginea publicitară

Ipostaze vizuale II: Pictura. Desenul

11. Cuvânt despre pictură: interviu cu dl. L. Nedelcu
12. Contemplarea infinitului: U. Eco -"Vertigo. Lista infinită"
12. Farmec exotic: stampe japoneze
13. Ce e cu desenul?
14. Vizualitate și sfințenie sau despre transcendența întrupată în icoană
15. Artă ecologiei
16. Portretul artistului în adolescență

Ipostaze vizuale III: Filmul

17. Filmul în fotografii celebre

Ipostaze vizuale IV: Sincretism imagine-text

18. Inima
19. Sete
20. Viața la reduceri...doi lei bucata
21. Fotografiile: suflete necuvântătoare
22. Capodopera infinitului: muzica
23. Artă muzicală. Artă fotografică
24. Întoarcerea
25. Senzualitatea sufletului

Subiectivitatea obiectivului

Fotografia este veacul sufletelor amintirilor. (Tudose Nicoleta)

*

Fotografia este o artă care seduce privitorul, lăsându-i o vastă putere de imaginație asupra focarului surprins. (Badiu Teodora)

*

Este un caleidoscop al trăirilor umane înfățișate în puritatea și simplitatea lor. (Nedelcu Daria)

*

Fotografia este arta de a fura timpului o firimitură de clipă, o imagine cu caracter magic de instantaneu. (Iuga Mădălina)

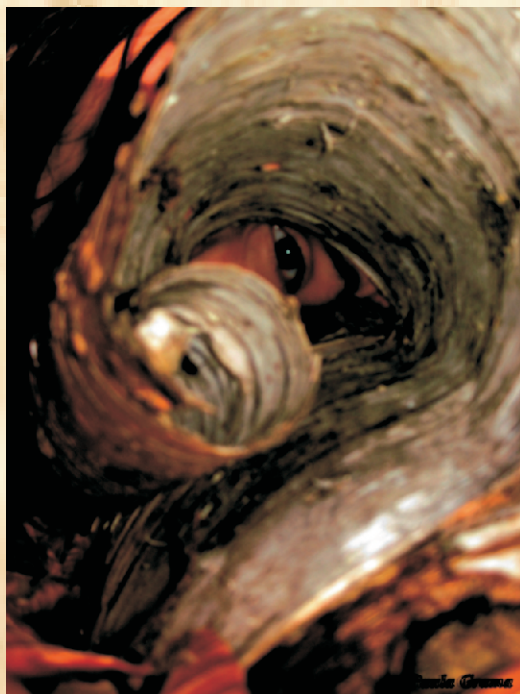

Foto: Grama Paula

Ochiul III

"Ochiul are multe subtitluri în
lecturile Zilei și nopții
Și trăiește ani în șir în secret
Sub pleoapa închisă a sorții,
Dăruind amintiri unui suflet
discret"

Constanța Cornilă

*

Fotografia poate deveni forma noastră de țipăt sau o modalitate de a evada din universul de azi ce devine tot mai strâmt. (Constandache Florentina)

*

Fotografia reprezintă conturul fizic al sentimentelor, al stărilor de spirit. Ea este dincolo de linie și culoare, un mijloc de trecere în etern a unei clipe de reînviere a unui alt "eu", dintr-un alt timp. (Groza Oana Cristina)

*

Zborul sufletului pe deasupra amănuntelor vulgare. (Dragu Marina)

*

Fotografia reprezintă amintirea eternă întipărită pe coala de hârtie a vieții. (Ungureanu Irena)

*

Fotografia este o infinitate de puncte materiale ce descompune lumina în mai multe culori, a căror combinație duce la formarea unei senzații ce nu afectează doar partea de percepție a imaginilor, ci și afectivul. (Tănase Mihai Ionuț)

*

Fotografia este precum iubirea adevărată nesfârșită și plină de subînțeles. (Mincu Mădălina)

*

Fotografia reprezintă suvenirul palpabil al unor vremuri apuse. (Aniței Mădălina Cristina)

*

Deși în aparență fotografia pare doar o bucată de hârtie cu diferite ipostaze surprinse pe ea, în esență ea ascunde trăirile și emoțiile în momentul imortalizării. (Dan Andreea)

*

Foto: Badiu Teodora

*

Unii dintre noi tratăm acest dar divin de a vedea, de a privi, cu indiferență, deoarece ni se pare ceva normal, firec. Mai mult de 80 % din populație ar spune " Da, văd... Ce-i cu asta?". Ei bine, lucrurile nu stau chiar așa cum unii dintre noi își închipuie. A privi nu înseamnă doar a ne vedea în oglindă, a ne vedea în timp ce ne aranjăm, ori a-i vedea pe alții în diferite ipostaze; darul divin de a privi înglobează o serie de lucruri fascinante, precum privilegiul de a ne bucura de peisaje fabuloase, capacitatea de a citi, de a scrie, de a relaționa cu cei din jurul nostru. Așadar, fiecare dintre noi trebuie să fie mândru și recunoscător Celui de Sus, că l-a înzestrat cu darul privirii, dar nu trebuie să-i uităm pe nevăzători... (Nacu Andra)

*

Unii ar putea spune că este o poartă spre trecut, spre un alt timp, un alt loc, o poartă care trezește sentimente, amintiri sau o poartă spre viitor. Ceea ce urmează să vezi și să simți. Eu spun că este o pată, un strop, un punct oprit din rotație, un lucru static în haos. Nu e o poartă spre trecut, e un strop cadru care durează la infinit. Este singurul punct neschimbat răstăcit prin schimbare. (Dima Liliana)

Fotografia și teoria imaginilor

Jungla imaginilor din jurul nostru și din noi, pentru unii producătoare de erori, înșelăciuni, monștri, iar pentru alții catalizatoare a sensibilității pentru frumos, și sublim și eliberatoare de constrângerile realului și ale rațiunii, face parte din lumea noastră, o constituie în mare parte.

În acest ultim sens vom face câteva incursiuni prin jungla imaginilor depistând unele interferențe, influențe dintre imaginile vizual-plastice și alte imagini.

Tipologia imaginilor

Studiul imaginilor, acestui univers vast, multicolor, proteic poate fi făcut din multe perspective, pornind de la preocupările și modalitățile de abordare a diferitelor discipline (istoria și teoria artei, psihologia, etnologia, etnografia, semiotica, filosofia, imagologia, fizica optică, fiziologia etc.), dar chiar și în cazul acestor 'perspective' particulare vom depista tendințe empirice, raționaliste, pozitivistice, funcționaliste, reduționiste, structuraliste, constructiviste, atomare, holiste etc.

Din punct de vedere al tehnicii de producere imaginile se realizează: prin intermediul ochilor, și al unui instrument care face să apară fizic o imagine întipărită într-un suport, prin imprimare fizică fără medierea ochilor (fotografia), prin reconstituirea de sinteză pornind de la informații numerice (fotografii, imagini digitale).

Foto: Grama Paula, Rotaru Ana-Maria

De asemenea, ele se pot clasifica și din punct de vedere al modurilor de reproducere: imagini naturale, neintenționate, exemplar unic (nereprodus sau nereproductibil), număr mare de exemplare (duplicate, copii, fotografii), reprezentare mimetică (mulaj, model redus), icoană, idol. Indiferent de forma și fondul lor, de structura și de sensul lor, originea și geneza lor, departe de a fi niște entități accidentale și izolate de viața noastră psihică, cu vitalitatea lor debordantă participă la o totalitate vie, la care luăm cunoștință de noi înșine și prin care percepem realul.

Corpul și imaginile sale

Fiecare activitate senzorială dă naștere unei varietăți de imagini: imaginea vizuală, imaginea auditivă, imaginea olfactivă, imaginea gustativă, imaginea tactilă (haptică), imaginea formată de kinestezia corporală internă, imaginea formată prin mimica gestuală, crearea de imagini prin limbaj (pune problema complexă a raporturilor dintre văz și voce – metafora), imaginea senzorio-motorie (interne și funcționale-schema corporală; externe prin intermediul expresiilor mimice și gestuale involuntare sau controlate).

Foto: Grama Paula,

Imaginea vizuală poate fi caracterizată drept: imaginea 'imediată', imaginea remanentă, imaginea consecutivă a retinei, imaginea eidetică (sau tablou intuitiv) , imagini halucinatorii, pareidolii.

Foto: Partenie Miruna

Imaginea mentală/psihică este cea care nu ajunge la obiectivări independente de subiect. Imaginea materială este fixată pe un suport extern, care face posibile experiențe împărtășite de recepție. Aceste imagini sunt clasificate din unghiul formei lor reprezentative.

Imaginile mentale (psihice) sunt legate între ele prin raportul care îl au cu timpul. Ele se împart în: imaginea perceptivă (imaginea mentală cea mai imediată), imaginea amnezică (amintirea), imaginea slăbită, imaginea conservată integral.

Imaginile matriceale sunt acele imagini care nu au ajuns încă la stadiul de reprezentare manifestă împlinită nici în planul psihic nici sub formă materială. Sunt un fel de imagini embrionare care conțin o informație matriceală despre imagini derivate.

Imaginea materială este o transpunere materială pe un suport extern, independent de subiect. Imagine – artefact care se subordonează unor necesități: de expresie (artă), de comunicare (scriere pictografică), de acțiune magică (imagine apotropaică), religioase (rituală sau cultică).

Imaginile – principala sursă a creației vizual-plastice

Imaginea poate fi totul și opusul ei: vizuală și imaterială, fabricată și naturală, reală și virtuală, mobilă și imobilă, sacră și profană, antică și contemporană, modernă și postmodernă, interioară și exterioară, legată de viață și de moarte, constructivă și distructivă, analogică, comparativă, seductivă, manipulară, iconică, abstractă.

Merleau Ponty (1999) susține că imaginea mentală și desenul sunt interiorul exteriorului și exteriorul interiorului, lucru care face posibilă duplicitate simțirii.

Desenul, spune Piaget (1996) constituie când o pregătire a imaginii mentale, când o rezultată a acesteia, și între imaginea grafică (exterioară) și imaginea interioară (mentală) există nenumărate interacțiuni. Deci în construcția imaginii vizual-plastice, fizice, participă și surse externe, vizual gestive, perceptiv – vizuale, tactil – kinestezice, dar și mentale.

De-a lungul timpului, în elaborarea de imagini vizual-plastice omul a preluat mai mult sau mai puțin mimetic elemente, sugestii de la imagini naturale și psihice cu care venea în contact: umbre, oglindiri, imagini perceptiv și onirice, imagini urme (de pași, amprente).

Foto: Soare Laura

Compoziția imaginii

Compoziția/compunerea unei imagini se referă la organizarea unor numere de elemente indentificabile prin vâz: pete, suprafețe colorate, puncte, figuri geometrice. Aceste elemente grupate pot fi identificate în picturi, gravuri, desene, fotografii, afișe, etc.

În organizarea elementelor imaginii sesizăm puncte puternice (centre de interes) și linii de forță. Ele sunt opriri obligatorii pentru ochii care examinează imaginea și pot fi marcați printr-o pată clară într-un contrast, prin mai multe pete luminoase divers repartizate sau printr-un element animat într-un ansamblu inanimat.

Liniile de forță corespund unor linii simple care străbat fotografia, tabloul sau imaginea, ce ajută la citirea și construirea unei imagini. În funcție de gruparea acestor linii de forță și centre de interes, imaginea poate fi simetrică sau asimetrică, închisă sau deschisă, dinamică sau statică.

În lumea formelor și structurilor naturale, ca și în cele artistice, mărimile liniare, suprafețele, volumele au o mare diversitate de raporturi. Ele se împart în egale și inegale. Totuși, în această mare varietate, oamenii au descoperit un raport care apare foarte des în alcătuirea unor cristale, plante, animale. Acest raport, exprimat prin relația dintre două segmente inegale este exprimat numeric printr-un număr irațional: 1,618-acesta a fost numit numărul de aur sau proporția divină.

În diferite imagini, un personaj sau un obiectiv poate fi văzut și reprezentat din față, din spate, din profil sau din trei sferturi. Culoarea este un element ubicuu în această lume și probabil cel care contribuie din plin la farmecul, poezia și spiritualizarea imaginii.

Putem grupa culorile în:

- culori primare (roșu, galben, albastru)
- culori binare (oranj, violet, albastru)
- culori calde (roșu, oranj, galben, albastru, violet, verde)

Foto: Pană Gabriela

-culori complementare (roșu-verde, albastru-oranj, galben-violet)

-non-culori (alb, negru, griuri intermediare)

Obiectele nu sunt vizibile decât dacă sunt luminate. Iluminarea, în funcție de felul în care se face, poate îndulci o față sau un loc, poate crea impresia de realism sau de dramatic.

Domeniile imaginii și genurile acestora:

a) pictura: portretul, autoportretul, peisajul, scena de gen, natura moartă, trompe-d'oeil, pictura nonfigurativă.

b) desenele: ilustrația, caricatura, benzile desenate, schiță, schema explicativă, organigrama, desenul tehnic, harta, graficul.

c) fotografia: instantaneul, fotografia de presă, fotografia de modă, fotografia științifică, fotografia aeriană, legenda fotografiei, trucaje fotografice, romanul fotografic.

d) artele grafice: coperta de disc, eticheta, sigla, marca, afiș, colaj.

e) filmul: cu cameră fixă, travelling, montajul, efecte speciale cu camera, scenariul, succesiunea imaginilor, desene animate, clipul video.

Fotografie și tehnică

Urloiu Irina

Camera ideală trebuie să fie capabilă să realizeze fotografii bune în orice condiții de iluminare, dar în realitate nu se întâmplă deloc așa. Dacă este multă lumină, atunci este ușor să faci o fotografie bună. Dar cu cât subiectul reflectă mai puțină lumină, cu atât este nevoie de timp de expunere mai mare și de abilități de fotograf. Dacă este prea puțină lumină, poate fi extrem de dificil, dacă nu imposibil, de a realiza o expunere.

Componentele de bază ale unui aparat foto, cât de nou ar fi acesta, sunt:

- corpul aparatului sau camera obscură
- obiectivul
- diafragma
- obturatorul
- vizorul
- sistemul de transport

Foto: Istrate Corina, Robea Mădălina

Foto: Tiberiu Dumbravă

În ceea ce privește corpul aparatului, este foarte important ca acesta să fie bine izolat, așa încât lumina să nu poată ajunge în interior, cu excepția celei care intră prin obiectiv.

Obiectivul permite accesul luminii în aparat și focalizează imaginea. Este elementul care determină în mare măsură claritatea și calitatea imaginii finale. Caracteristicile definitorii ale obiectivului sunt distanța focală și luminozitatea.

Distanța focală a unui obiectiv se măsoară în milimetri și determină unghiul de câmp.

Rolul diafragmei este de a controla deschiderea obiectivului și determină cantitatea de lumină care ajunge pe film.

Obturatorul este mecanismul care controlează durata de expunere a filmului la lumină. Oburatoarele pot fi de două tipuri: centrale (left shutter) și focale (focal plane shutter).

Vizorul permite vizualizarea imaginii înainte de a fi înregistrată pe film, înlesnind controlarea compoziției și, în funcție de tipul aparatului, a clarității.

Sistemul de transport, deși nu este o componentă propriu-zisă a aparatului, este foarte important pentru funcționarea acestuia. La aparatele mai vechi, acesta este o pârghie în partea dreaptă de sus, însă la majoritatea aparatelor moderne, sistemul este automat.

În afară de aceste elemente de bază, în anumite situații pot fi necesare și anumite accesorii, ca de exemplu filtru, blitz, trepied, declanșator flexibil și altele.

Modele fotografice: Henri Cartier-Bresson

Henri Cartier-Bresson (1908-2004)

"Fotografia nu e ca pictura; există o fracțiune de secundă de creativitate. Ochiul tău trebuie să vadă compoziția ca o expresie a ceea ce îți oferă viața și tu trebuie să intuiești când să declanșezi aparatul. Acesta este momentul de creativitate al fotografului... Oop! Momentul!"

În 1947, Henri Cartier-Bresson, Robert Capa, David Seymour, William Vandivert și George Rodger fondează "Magnum Photos" în care fiecare dintre membrii asociației avea de acoperit o anumită zonă geografică, Cartier-Bresson primind India și China. Misiunea lor era de a "simți pulsul vieții". Printre primele proiecte s-au numărat: "People Live Everywhere", "Youth of the World", "Women of the World", "The Child Generation" etc.

Cartier-Bresson a dobândit recunoașterea internațională în anii 1948-1949 când a documentat fotografic funeraliile lui Mahatma Gandhi, ultimele luni ale Războiului Civil din China, primele luni ale regimului maoist, apoi eliberarea Indiilor Olandeze și formarea Indoneziei în 1952.

Despre modul său de a fotografia mărturisea: "recunoașterea într-o fracțiune de secundă, a unui eveniment, simultan cu precisa organizare a formelor [în cadru] redă adevărata semnificație a aceluia fapt".

Punând în valoare capacitatea camerei de a sustrage - cu fiecare cadru în parte - clipa trecerii timpului, Henri Cartier-Bresson a lăsat în urma lui o adevărată bogăție în imagini. Prin fotografiile sale putem să vedem realitatea acelor vremuri un pic mai clară, mai aproape de uman, de firesc, iar prin exemplul său reușim să găsim adevăruri și frumuseți acolo unde nu ne așteptam ca ele să existe.

Ce este fotografiaș

Ciobotaru Adriana-Dorina

Foto: Romanică Mihaela

În sine nu este nimic altceva decât o continuă luptă între sentiment și trăire, între ceva ce „îndulcește” și ceva ce „amărăște” (Mihai Eminescu), între lumină și întuneric (Lucian Blaga), antinomii ce nu pot exista decât în relație de dualitate, dispariția uneia dintre contrarii având drept consecință pierderea celuilalt.

E de la sine înțeles că rolul pe care fotografia îl îndeplinește în destinul umanității e acela de purtător al esenței primordiale a vieții, sămânța germinăției ce iese din starea de latență doar în momentul în care, pentru o secundă, reușesc să se întâlnească iubirea, întrucât aceasta este adevărul care „îndulcește”, cu ura, întunericul care ne împiedică să vedem adevărul și ne îndepărtează de fericirea absolută, pentru că ne adâncește-n „nelumină” și ne face viața „nesuferită”. (Mihai Eminescu)

Fotografia este cea care surprinde, înainte de toate, rolul definitoriu pe care dragostea și ura le joacă

în viața umană, căci aceste două sentimente sunt singurele care condiționează găsirea fericirii absolute – prima prin prezența sa, cealaltă prin absență.

Astfel că ura nu poate fi definită decât în raport cu iubirea, întrucât se află într-o relație de interdependență, prezența uneia atrăgând după sine, ca legea primordială a Universului, existența celeilalte. Iubirea luminează viața, și prin urmare fotografia, ce nu este nimic altceva decât o reprezentare fidelă a unei realități abstracte, ale cărei adevărate sensuri sunt încifrate pentru om.

Așadar, fotografia transformă o realitate concretă într-una abstractă, iubirea și ura fiind în sine consecințe ale condiției umane cel mai des întâlnite în reprezentările fotografice. Astfel, se va dovedi faptul că ura îi este atât de necesară iubirii întrucât ea este cea care o face cu mult mai mult de dorit și cu atât mai „dulce simțită” (Mihai Eminescu).

Fotografia-esența amintirii

Robea Mădălina-Andreea

Fotografia ...cuvânt aparent banal și fără nicio rezonanță, ce are drept caracteristică principală menținerea anilor într-o paletă de culori, un pod între prezent și trecut, între real și ireal, între esență și aparență.

În ziua de azi vorbim foarte des despre "ea", dar cu ce scop? Știm ce este fotografia? Cunoaștem adevăratul sens al ei? Unii spun că este o bucată de hârtie dar în anii 2011 de abia dacă mai există. Dacă ne-am întreba bunicii, aceștia ne-ar putea povesti cu mult drag despre aceea imagine înmiresmată cu parfumul anilor trecuți. Dacă am întreba un copil, acesta ne-ar expedia imediat datorită faptului că pentru el și o majoritate, aceasta începe să nu mai însemne nimic sau e chiar nimic.

Foto: Istrate Corina, Robea Mădălina

Foto: Istrate Corina, Robea Mădălina

Acum, o nouă modă a apărut pe piață; dacă înainte lumea se poza doar la ocazii importante, acum am ajuns în așa mod încât să ne pozăm oriunde și oricum, chiar și când am merge, pur și simplu pe stradă (lipsă de ocupație?!). Așadar, pozele realizate cu mult drag și spor, editate până la epuizare sunt afișate pe hi5, în ultima vreme cam învechit, așa că trecem la facebook, nu de alta, dar să vadă poporul... Totuși să nu exagerăm...apelăm la fotografie de exemplu, atunci când vrem să luăm cu noi amintiri din locul unde am fost într-o excursie sau să o folosim pentru a încerca să transmitem niște mesaje mai mult sau mai puțin semnificative.

Hai deți să prețuim această artă și să nu o irosim, să o trăim din plin și să luăm cu noi ce-i mai frumos de pretutindenii!

Fotografia ca eveniment cultural

În cursul anului școlar 2010-2011, membrii Clubului de Arta Imagini "Imago Mundi" au fost implicași în diverse proiecte culturale care le-a oferit prilejul de a-și exersa creativitatea captând în imagini esența evenimentului cultural.

*

Cu ocazia activității organizate de Direcția Județeană pentru Sport și Tineret Vrancea și Ateneul Popular "Gh.Pastia", "Darul la ziua poetului", elevii au realizat o serie de fotografii dedicate operei eminesciene, dublate de un dialog poetic inspirat de opera și personalitatea lui Eminescu.

-Eminescu. Poetul trecut în neființă, dar aflat încă în ființă.

-Căci ce-i poetu-n lume și astăzi ce-i poetul? La glasul-i singuratic s-audă cine vrea.

- Scipirea unui suflet neînțeles, purtat de valurile poeziei.

- Nu ne muștrați! Noi suntem de cei cu auzul fin și percepurăm țoapta misterului divin.

-Misterul perpetuu descoperit și savuat de lectorul contemporan.

-Dar m-ai învins, pătruns-ai a inimii căutări și acum lucești ca steaua fatală peste mări.

- Eterna căutare a iubirii absolute.

-Căci scris a fost ca viața ta/De doru-i să nuncapă/Căci te-a cuprins asemena/Lianelor din apă.

-Astru țâțnit din adâncul cerurilor.

-Din vârful de munte-n lună în spațiu iar s-aruncă/În clipă-ajunge-n norii ai astrului natal.

- Geniu profetic care luminează și destramă negura nonvaloilor.

-Dar eu.. Eu nu sunt astfel.../Mie-mi place visarea/Fie ea chiar un basm, numai fie frumos.

-Ascet care-ți făurește creația în creuzetul suferinței/ Voi păstra întreg amorul/și norocul astor foi/În durerea vechii pierderi/Recitindu-mă 'napoi

-Poetul pe deplin contopit cu ființa naturii.

-O, priviți-i cum visează/Visul codrului de fagi!/Amândoi ca-ntr-o poveste/Ei îți sunt așa de dragi.

-Călător stelar, rățacit pentru o vreme în lumea pământenilor, asemenea unui dar divin.

-Căci au pluti-mpreună/ Prin norii cei lunatici, prin stelele ce sună.

- Eminescu- poetul imun la trecerea timpului

- "Vreme trece, vreme vine."

Foto: Soare Laura

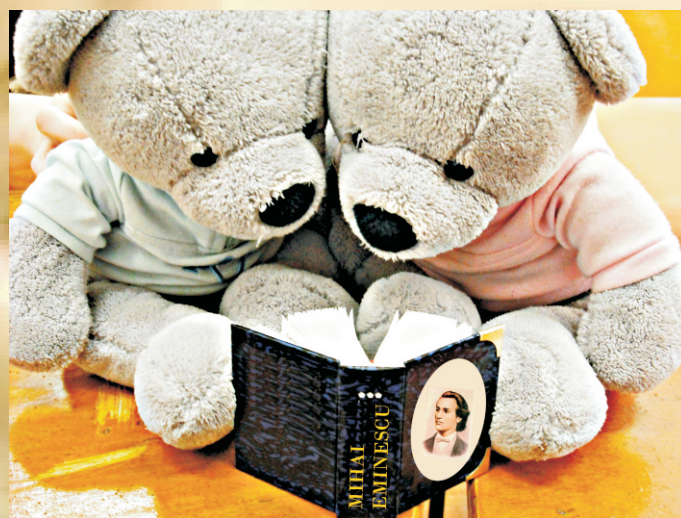

Foto: Bacău Narcisa

În februarie 2011, cu ocazia zilei lui Marin Sorescu, în colaborare cu Ateneul Popular "Mr.Gh.Pastia", membrii clubului au organizat o activitate în cadrul căreia au expus fotografii legate de mesajul poetic sorescian și au redactat eseuri în care au notat gânduri personale venite în prelungirea gândului poetului.

Foto: Soare Laura

Am legat...
Marin Sorescu

[...] Am legat tristețea la ochi
Cu un zâmbet
Și tristețea m-a găsit a doua zi
Într-o iubire.[...]

[...] Nu te mai ascunde
Mi-au zis toate lucrurile
Și toate sentimentele
Pe care am încercat să le leg
La ochi.

M-am uitat la tine prin pânza ce îmi acoperea ochii și erai altfel. Și am încercat să vorbesc și să te întreb cine ești și ce cauți aici, dar când am deschis gura ceva m-a împiedicat să îmi mișc buzele.

Și am stat așa..o zi..două...în a treia zi am observat umbra tristeții pe fața ta..și m-am decis să fac ceva...m-am dezlegat...și ți-am zâmbit. Și în momentul în care mi-ai văzut zâmbetul:"Am legat tristețea la ochi"...tristețea ta. Pe tine. Și apoi am plecat fericită, știind că tu nu mai ești trist. Și mi-am văzut de lucrurile pe care le aveam de dus la bun sfârșit, am continuat să leg sentimente...la ochi, la orice purta amprenta nefericirii lor sau nefericirii mele. Și m-am simțit mândră că pot face ceva pentru a înfrumuseța viața, indiferent dacă era bine sau nu ceea ce făceam. Nu mi-am dat seama că ele nu dispăreau, că rămâneau acolo undeva, în sufletul meu...că îmi construiesem o lume ireală.

Și într-o zi m-ai găsit...știi? Nu mă așteptam să mă cauți...era locul acela...era ultimul loc...ultimul sentiment mai bine zis, și nu m-ai lăsat să îl leg. Nu m-ai lăsat să leg iubirea la ochi...deși știai la fel de bine ca mine că ea e oarbă...că indiferent de ce aș face eu, chiar dacă aș lega-o...ea tot oarba ar rămâne...Așa că mi-ai zis că nu are nici un rost...Că da..poate pe restul am reușit să le leg, dar nu și iubirea...și am înțeles că, la urma urmelor..aveai dreptate...

Iubirea era singura ce nu avea nevoie să fie legată...și singura care nu putea fi dezlegată. Restul da...și cu timpul...oamenii, prietenii au reușit să le dezlege pe toate...Mai puțin tu...Pentru că tu ti-ai ales să dezlegi iubirea...Și ți-ai petrecut tot timpul alături de mine încercând...Știi oare ca ți-ai ales cea mai grea sarcină?...Și spune-mi..ai reușit?

Galus Anca Mădălina

În martie 2011, membrii clubului au participat la două evenimente prilejuite de celebrarea Zilei Internaționale a Poeziei, evenimente organizate de Centrul de Limbi Străine al Bibliotecii Județene (coordonator Ana-Maria Cătănoiu) și de Ateneul Popular "Mr. Gh. Pastia" (coordonator referent Odette Irimia) în colaborare cu elevii Colegiului Național "Al. I. Cuza" (coordonator prof. Ana-Maria Cornilă-Norocea). Evenimentele s-au intitulat "Poezia mirabilă", respectiv "Terra

Despre poezie

O fărâcă de poezie...

Galu Anca Mădălina

Poezia... e ca un vin prăfuit de ani păstrat într-o pivniță întunecată, al cărui buchet te duce în altă lume. O lume care nu îți aparține și ești doar un martor al viziunii altui suflet asupra lumii. Poți simți, vedea sau înțelege ce simte dar n-ai să-ți dai niciodată seamă cum de a reușit să scrie.

Poezia ... e hrana necesară supraviețuirii artistice... e cea mai simplă și în același timp cea mai complexă formă de a scrie... ea te poate duce de pe culmile fericirii în abisul nefericirii, de ea te poți îndrăgosti sau o poți urî, o poți înțelege sau o poți considera absurdă. Poezia e ca o femeie. E mereu acolo scrisă când ai nevoie de ea. Și nu te va lăsa niciodată singur, poți să te cerți că nu va riposta și nici nu te va răni.

Poezia poți să o îmbraci în orice culoare vrei, cel ce o creează te lasă să o înțelegi în felul tău, să o modelezi diferit de cum a făcut-o el... După ce o scrie ea capătă însușiri umane și are propriul ei suflet, umblă pe buzele tuturor și e ascultată involuntar de toți...

Poezia este peste tot, e în fiecare din noi, e o parte din sufletul nostru... descoperă-te și îți vei găsi poezia...și dacă o găsești, nu fi egoist...arat-o și lumii...

Sentimentul poeziei

Badiu Teodora

Poezia este arta de a vorbi, pentru a nu spune nimic, dar pentru a sugera totul!

Poezia este sprijinul celor ce aleargă pentru că nu știu să meargă. Poezia însăși e grăitoare, emoționantă, contagioasă chiar, iar niste cuvinte simple ce ți se înfățișează în fața ochilor sunt în stare să producă descătușări sufletești sau pasiuni arzătoare. Tăcând, înveți să vorbești, căci cei ce cu mintea intră în adâncul sufletului poeziei îți lasă acolo orice speranță, orice idee. ți atunci simți că singurătatea ta nu e unică, păcatele tale le-au comis și alții înainte ți țelul tău l-au avut mulți înaintea ta. ți e bine când ții că altcineva îți cunoaște secretele, slăbiciunile, că ai în față un martor mut care a simțit ceea ce simți tu acum. ți câteodată ești sătul de lumea asta care vorbește prea mult în gol, dar poezia este lumea care e dispusă să tacă pe vecie vorbind mut. ți ajungi să simți trăiri sau sentimente ce poate nu le-ai cunoscut vreodată, căci poezia este arta de a vorbi pentru a nu spune nimic, dar pentru a sugera totul.

Poezia nu este o descătușare a emoției, ci o fugă de emoție; nu este expresia personalității, ci fuga de personalitate. Dar, desigur, numai cei ce au personalitate ți emoții ții ce înseamnă să vrei să scapi de ele, asumându-ți-le.

Foto: Soare Laura

În aprilie 2011, în cadrul activității intitulate “Arte combinate” și organizate de Centrul de Limbi Străine al Bibliotecii Județene Vrancea, membrii clubului au expus o serie de fotografii pe tema cărții și a lecturii, răspunzând și la întrebarea: ”Care este spațiul ideal pentru a citi?”.

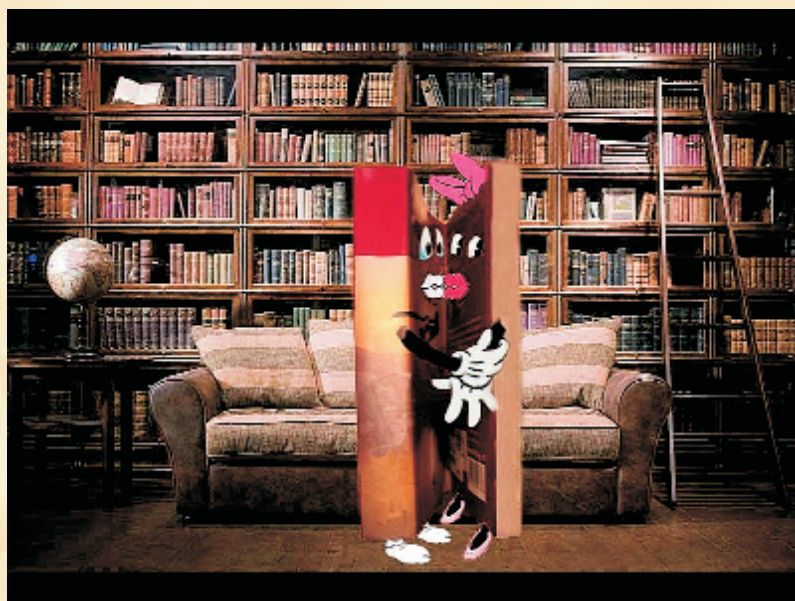

Foto: Glavana Andreea Ioana

Foto: Glavana Andreea Ioana

Spațiul ideal pentru citit

într-o căpșună
într-o carte
pe canapea
pe un nor
în tren
în țara Minunilor
într-un trandafir
la gura sobei
într-un borcan cu miere de albine
pe un nufăr
într-un castel bântuit

în bibliotecă
pe o stîncă
pe o plajă sălbatică
pe o terasă cu o ceașcă de cafea
pe un zgîrîie-nori
pe fundul oceanului într-un submarin
la umbra unui copac
pe lună
într-o prăjitură
în junglă
într-un stup fără albine
într-un balon de săpun

Foto: Glavana Andreea Ioana

Atrași de farmecul trecutului, membrii clubului au realizat, cu sprijinul Teatrului Municipal “Mr.Gh. Pastia”, au realizat o ședință foto cu accente de epocă, materializată ulterior într-o expoziție intitulată “Orologiu cuzist”. Mulțumim pentru colaborare d-nei Paula Grosu (care a avut bunăvoința de a ne pune la dispoziție costumele) și Atlas TV (pentru prelucrarea imaginilor).

În timp și despre timp

Nedelcu Daria

Foto: Istrate Corina, Ciobotaru Adriana

Liniștea- acel gol ș n trupul timpului care determina incertitudinea existenței mele. Traiesc doar ș n zgomot, ș n haos de ritmuri sacadate. Liniștea ma apropie timpuriu de moarte. Trebuie sa simt, ca sa ma simt, sa aud, ca sa ma aud. Ideea neființei mele ma sufoca. Dumnezeu ne-a creat dependenși de univers-libertate suprimata ș nca din bezna originara. Repausul total, sonor sau dinamic ma face sa-mi simt pielea strș ngș ndu-se. E o detașare pe care trupul meu o percepe ca pe o ș mbatrș nire acuta.

Foto: Istrate Corina, Ciobotaru Adriana

Singurul gând intangibil e acela de a deveni martor, martor al proprie-mi existențe- secunde, minute, ore, vor fi elemente de consum extatix ale repausului meu istovitor. Nu suport greutatea gândurilor mele care ma strivesc ân liniștea cauzata de pauzele tot mai dese ale oamenilor extenuași de fuga disperata dupa timp. Âni aud trupul tremurând de frica, inima batând ân contratimp- permanenta mea incapacitate, cea de a ma sincroniza. Atunci haosul primordial este ș nta tuturor reveriilor mele.

Foto: Istrate Corina, Ciobotaru Adriana

Fenomenologia timpului

Badiu Teodora

Cu câțiva ani înainte de 1900 zilele erau încăpătoare și oamenii visau la lumea noastră. Visau la noi. (Ioana Pârvulescu- Viașa începe vineri)

Trecerea timpului nu reprezintă decât ticăitul unui pendul prăfuit din colțul camerei. Abstract și totuși concret, noi trecem prin timp și de fiecare dată când conștientizăm acest lucru intervin amintirile. Ideea pulsată din interiorul ființei nu este legată de inevitabila scurgere a timpului, ci de ideea că nu reușim niciodată să profităm îndeajuns de timp. Nu este altceva decât forma simțului intern, adică a intuirii sinelui nostru și a stării noastre interne. Timpul este intim legat de sentimentele propriei noastre existențe. Stă în firea umană să deprindem suspansul și gustul parcurgerii acestuia, însă este incorect să vorbim despre sensul parcurgerii timpului, deoarece noi nu putem să înțelegem că el rămâne acolo unde se află.

În ultima vreme, mai ales, nu ne mai sincronizăm cu timpul. Uneori, acesta o ia înainte și ne simțim de parcă am alerga după el, alteori rămânem în urmă și ne trezim într-o lume anacronică.

Destinul nostru de ființe muritoare ne obligă să învățăm:

Dacă timpul șterge toate urmele, atunci tot el este și cel care ni le provoacă.

Dacă vârsta trupului nostru depinde de timp, sufletul nu.

Dacă depinde de timp să înțelegem temporalitatea efemeră a lucrurilor, atunci ar trebui să ne limităm la o curbă descendentă a manifestărilor afective, ar trebui să restrângem amploarea emoțiilor noastre.

Iar dacă nu ar mai exista ceasul, atunci timpul ar rămâne... nimic.

Foto: Istrate Corina, Ciobotaru Adriana

Facebook- fotografia ca fenomen global

Badiu Teodora

Reșeaua de socializare Facebook are în prezent peste 300 de milioane de utilizatori activi. Facebook a fost fondat de un student de la Harvard și a fost inițial creat doar pentru studenții colegiului, urmând apoi să fie populat de câți mai mulți oameni. Cu cât Facebook crește în numărul utilizatorilor și în popularitate, se creează o dependență în rețeaua socială de pe internet. Media prietenilor unui utilizator Facebook este de 130 de prieteni. Mai mult de 8 miliarde de minute se petrec pe acest site în fiecare zi cu peste 45 de milioane de statusuri uploadate. Psihoterapeuții susțin că este vorba despre o dependență care poate distruge viața reală a individului. Dacă femeile îți aleg cu mare atenție genul de fotografii pe care îți le postează în dreptul profilului, bărbații îți promovează, în general, imaginea prin texte scrise pe propria pagina. Concluziile finale sunt că utilizatorii Facebook sunt narcisiți, lipsiți de încredere în sine și nemulțumiți de ei.

Facebook a fost gândit ca pe o completare a socializării face to face, o modalitate de a accelera relaționarea prin adăugarea unui timp suplimentar de relaționare, care în

e în realitatea fizică nu ar exista; nu vei putea niciodată să vorbești într-o zi cu zeci de prieteni și să îți dai siguranță, te liniștește că ești înconjurat de persoane apropiate care te susțin; însă dincolo de aceste limite boala, pentru că e deja o boală, se numește F.O.M.O (Fear of Missing out). Este de fapt teama că se întâmplă lucruri interesante la care tu nu participi. Alții trăiesc intens tot felul de experiențe, în schimb tu stai acasă și rămâi spectator la viața lor și până la urmă ești spectator și în fața vieții tale, în care ar trebui să fii personajul principal, chiar și regizorul. Te complaci în starea ta de "dolce far niente" și lași viața să treacă pe lângă tine suspinând după viața altora.

Putem evita această boală conștientizând că pe rețelele de socializare, postările nu arată neapărat realitatea obiectivă, ci o realitate dorită, imaginată, trunchiată de utilizatori. Postările sunt doar selecții din ceea ce ni se întâmplă, lucrurile frumoase cu care vrem să ieșim în evidență.

Facebook a fost gândit ca pe o completare a socializării face to face, o modalitate de a accelera relaționarea prin adăugarea unui timp suplimentar de relaționare, care în

Pe Facebook vrem ca viața noastră să fie ireală pentru că uităm să trăim în lumea reală.

Suntem manipulați să fim așa cum ne vrea societatea.

Foto: Tiberiu Dumbravă

Ecrane fotografice și picturale

Text: Prof. Hurmuzache (Hristu) Nicoleta
Fotografii: Hurmuzache Liviu

Și pietrele plâng... își plâng veacurile încețoșate, uitate cu nesocotință de umanitatea oarbă. Plâng cu lacrimi stâncoase ce nu reușesc să zvânte pământul pentru a-și alina durerea. Ecoul jeluirii se pierde în finit și se sparge de cremenea zidurilor de la capătul lumii. Dizarmonic, șoaptele întunericului se intersectează cu cele ale luminii la cumpăna timpului, vestind inevitabilul: răsturnarea unei lumi damnate, haosul dinaintea repaosului. Prin fereastra crestată de amintiri se deschide panorama acvatică, un pumn de lacrimi secătuite de amar, lacrimi care-și duc în adânc povara păcatului omenesc.

Porti de piatra

Jacek Yerka, (n. 1952)
Creating water

În "Creating water" artistul este ludic, elemente antagonice se contopesc, reinventând o realitate polisemantică. Pictura imaginează o chilie fluidă, prin ale cărei ferestre se intuește o plajă pustie. Apa se transformă într-un tsunami amenințător care înghite pământul. Pereții devin acvatici și astfel solidul se lichefiază.

Rene Magritte-Conditiia umana

Fereastră închisă... zidită secular, ea face acum parte din istorie. Este pură iluzie în fața trecătorilor. Bezna trecutului învăluie camera săpată în pânțelele pământului, rămasă prizonera timpului. Suflete captive ce și-au pierdut aura joacă acum rolul demonilor, pentru a-și salva trupul risipit în cenușă. Gheare scrijelate de ziduri s-au sudat de tencuiala pereților și au săpat un labirint al plângerii. Un drum fără întoarcere. O scară rezemată de rafturi putrede își așteaptă salvatorul. Dar treptele sunt bătătorite și cea mai mică tresărire ar transforma-o în așchii veninoase. Fereastra are geamuri înfierate care absorb lumina unei alte ferestre îndepărtate: dulcea libertate.

Tabloul ilustrează o scenă neanimată într-o cameră goală. O pânză pictată e așezată pe șevalet, în fața ferestrei, lăsând senzația că se suprapune cu peisajul din spatele său. Suntem invitați să reflectăm la ceea ce vedem cu adevărat- un peisaj real sau reprezentarea iluzorie a unei imagini? Fereastra e deschisă și imaginea rămasă pe șevalet se integrează perfect în peisaj. Se observă ambiguitatea și imaterialitatea graniței dintre exterior/interior, obiectiv/subiectiv, realitate/ficțiune, iluziile optime fiind temeiul condiției umane. Nu există nicio pânză. Centrul picturii nu e ceea ce e pictat, ci ceea ce nu e reprezentat.

Inchisoare

Vladimir Kush-Atlas of wander

În "Atlasul rătăcirilor" viziunea este "realist metaforică": cartea cioplită în copacul vieții este deschisă ca o fereastră ce-și expune peisajul marin. O corabie alunecă stingeră pe ape, corabie a cărei călător este însuși artistul, ieșind din letargia prăfuită a existenței urbane. Geniul călător fusese absorbit în acea seară citind o carte. **C o r a b i a** ce navighează în largul oceanului e un simbol al aspirației artistului de a atinge necunoscutul.

Orizont de asteptare

Geana marină se întredeschide mecanic după un somn viclean. Stare de veghe și somn. Momentul trezirii e amânat de dorința de a retrăi ultimele clipe ale visului hipnotic și de a regăsi finalul: o mare calmă poartă pe umerii înspumați o corabie a fericirii. Este corabia ultimului răsăritean care caută frenetic primitivitatea unei insule uitate de lume. Catargul ține în chingile sale vela navei înfruntând vântul amăgitor ce aduce cu sine vestigiile unor mări blestemate.

Vladimir Kush-Wardrobe

În pictura suprarealistă "Cuierul" puritatea senină și percepția clară, calități asociate cu oglinda, și-au găsit reflectarea în acest obiect banal. Aceasta expune o imagine edenică a uniunii primilor oameni de pe pământ, rescrie legenda paradisul pierdut. Dincolo de acest mit, artistul surprinde și dimensiunile timpului: prim-planul e prezentul și fundalul- trecutul (epoca de aur). În același timp fundalul personifică aparent viitorul, visul său și iubirea vesnică.

Viața bate filmul... realitate sau vis? Ești personajul principal al propriului tău vis sau trăiești în visul altcuiva? Poți să furi cele mai adânci secrete ale unor minți vulnerabile. Te înfrunți cu subconștientul lor prizonier în lumea visului. Începi să crezi că mintea ta e demiurgică și că are puterea de a manipula gândurile celorlalți prin simpla implantare de informații eronate în minți hipnotice. Ei devin paiațe ce joacă în fața păpușarului absolut. Ești arhitectul viselor omenirii și urci și cobori în voie pe scara lui Penrose. Creezi labirinturile unei metropole înțesate de oglinzi paralele și străzi ce se pliază ca foile de hârtie.

Cinefilii

Păcatul primar aduce mereu după sine și blestemul – nebunie fatală. Ca un somnambul bântuit desfrânat prin visele altora și te rătăcești în propriul tău vis: nu mai știi dacă e ficțiune sau realitate, nebunie sau rațiune, dacă ești urmărit de geniul rău sau tu însuși ai devenit un demon. Acum ești un condamnat al vieții dincolo de viață, al lumii lui Ubik.

Fotografia și imaginea publicitară sau despre retorica iconicității

Prof. Ana-Maria Cornilă-Norocea

„La începuturile civilizației a fost reclama” Septimiu Chelcea

Lumea contemporană a fost definită drept o „civilizație a imaginii” (E. Fulchignoni-1969) sau o societate a spectacolului” (G. Debord- 1992), semn al ascendenței rolului vizualului în organizarea societății actuale. Componenta vizuală a realității, fie ea naturală sau lucrată de mâna omului, este menită să apeleze la fondul afectiv al individului pentru a-i induce o stare sau alta: uimire, încântare, amuzament, determinându-i dispoziția de a achiziționa un anumit produs sau atitudinea față de un fenomen sau altul (poluare, violență, droguri).

Reclama este „mijlocul de activare asupra psihicului uman (prin trezirea atenției, percepției și elaborării ulterioare) cu scopul de a actualiza o dorință, dublată de dispoziția voluntară de dobândire a bunului economic înfățișat” (V. S. Dâncu). O imagine publicitară trebuie deci să îndeplinească mai multe condiții:

- să stimuleze atenția
- să fixeze impresia senzorială
- să se ancoreze în afectivitatea individului
- să provoace o anumită reacție

În consecință, reclama este o formă de manipulare (care poate acționa pozitiv sau negativ asupra existenței individului), de inducere a unor nevoi, atitudini stăine de structura morală a receptorului. Imaginea publicitară conține o intenție și este destinată unei lecturi publice. Ea are un scop persuasiv, constituind un stimul vizual. Pentru a fi atins scopul persuasiv, creatorii publicitari recurg la diverse strategii ale retoricii vizuale, consecința fiind de multe ori aceea că reclama capătă în primul rând o funcție estetică. În cazul reclamelor artistice, extrem de inspirate, receptorul reține reclama, dar nu reține produsul sau firma producătoare, ceea ce constituie o perturbare a scopului reclamei.

Semnificația globală a imaginii publicitare se realizează din conjuncția a trei tipuri de semnificații:

- iconici (un inventar de obiecte determinate socio-cultural)
- lingvistici (cuvintele din textul publicitar ce însoțesc imaginea)
- plastici (culorile, formele)

De exemplu, într-o imagine menită să promoveze Colegiul Național „Al. I. Cuza”, componenta iconică centrală este „Poarta Sărutului” de Constantin Brâncuți (simbol al atașamentului pentru valorile Colegiului -simbol al valorilor artistice și culturale cultivate, dar și al frumuseții iubirii trăite la vârsta liceului), componenta lingvistică reia ideea de iubire, racordând-o explicit la imaginea liceului („Cuza-etera noastră poveste de iubire”), în timp ce componenta plastică mizează în primul rând pe evidențierea culorii Colegiului, albastrul.

Teoriile publicitare evidențiază faptul că există mai multe tipuri de valorizare a referentului:

- practică (reprezentarea referentului și notarea informațiilor care sunt legate de produs)
- ludică (inserarea unor elemente „jucăuțe”, neobișnuite, care pun într-o lumină nouă referentul/produsul)

Imaginile alăturate se bazează în principiu pe valorizarea ludică a referentului, transpunând valorile Colegiului în contexte „înstrăinate” (cel puțin aparent) de referentul real: o rețetă culinară, o uță alcătuită din cărți, un catalog care lovește din proprie inițiativă notele mici. Abordarea ludică nu minimalizează mesajul publicitar, ci face apel la inteligența și umorul privitorului, urmărind să îl determine să adere la valorile produsului promovat.

Imaginea publicitară este întemeiată pe o „estetică a persuasiunii”, în măsura în care scopul pragmatic, de convingere/persuadare a receptorului este atins prin creativitatea publicitarului și prin funcția estetică/artistică pe care o capătă reclama.

- practică (reprezentarea referentului și notarea informațiilor care sunt legate de produs)
- ludică (inserarea unor elemente „jucăuțe”, neobișnuite, care pun într-o lumină nouă referentul/produsul)

Bibliografie: Vasile Sebastian Dâncu-
Comunicare simbolică (Ed. Dacia, Cluj-Napoca 2001)

Costin Popescu- Publicitatea: o estetică a
persuasiunii (Ed. Universității București 2005)

Dimitrie Todoran- Psihologia reclamei (Ed.
Tritonic 2005)

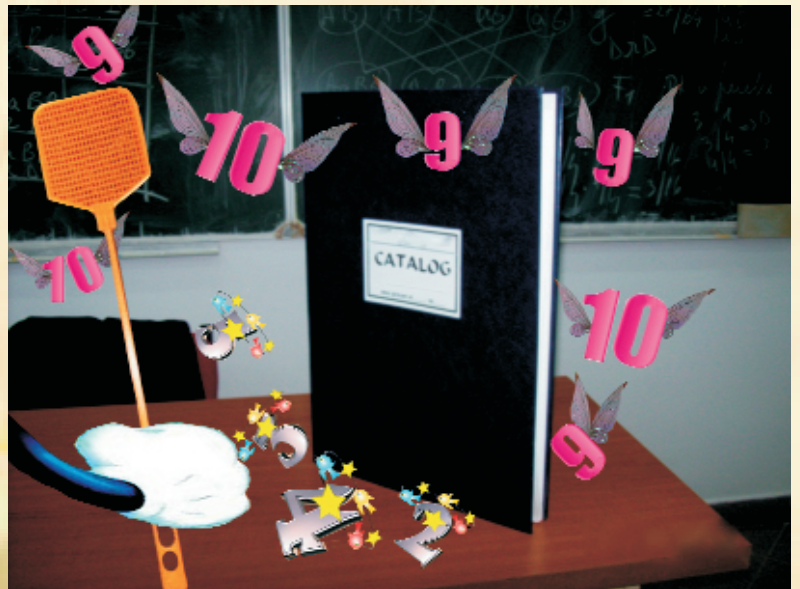

Foto: Tuvene Alexandra

Rețeta succesului cuzist

Se iau șase clase de a 9X-a, se adaugă inteligență, spirit de inițiativă, talent, imaginație, pasiune, studiu și timp liber după gust.
Se lasă la crescut doi ani după care se pune la copt încă doi ani până capătă culoarea maturității
La sfârșit se poate servi cu dulcele sirop al unei cariere de succes.

Termen de valabilitate: nelimitat

Reteta succesului cuzist

Se iau șase clase de a 9X-a,
se adaugă inteligența, spirit
de inițiativă, talent,
imaginație, pasiune, studiu
și timp liber după gust.
Se lasă la crescut doi
ani după care se pune la
copt încă doi ani până
capătă culoarea maturității.
La sfârșit se poate servi
cu dulcele sirop al unei
cariere de succes.

Termen de valabilitate: nelimitat

 Doliceana S.

Cuvânt despre pictură

Interviu cu domnul Liviu Nedelcu, director al
Centrului Județean pentru Promovarea Culturii Tradiționale, Artelor și Meseriilor - Vrancea

Reporter: Ce v-a determinat să alegeți arta picturii?

Liviu Nedelcu: Am început să lucrez, încă din copilărie cu un profesor, de la Liceul de Artă din Bacău, iar mai târziu m-am decis să dau admitere la Liceul de Artă. Mult timp nu m-am gândit că voi putea deveni pictor, deoarece examenele de la Facultatea de Artă erau foarte dificile, numărul de candidați foarte mare și mulți, după ani de încercări, renunțau. M-am hotărât în ultimul an de liceu să susțin examenul la Facultatea de Arte din Iași, secția de pictură, care era foarte râvnită. Am luat examenul și atunci m-am gândit că voi putea deveni într-adevăr, pictor.

R: Mulți afirmă că reușita este "99% transpirație, 1% inspirație". Talentul este înnașcut sau dobândit/ exersat pe parcurs ?

L.N: Talentul este înnașcut, dar pentru a face performanța în artă trebuie să fie cultivat prin munca asidua. Împărtășesc viziunea lui George Enescu potrivit căreia reușita este 99% munca și 1 % talent.

R: Care sunt subiectele abordate în pictura dumneavoastră?

L.N: Abordez o paletă largă de reprezentări în pictura mea: de la studii după natură și structuri vegetale, la studii ale corpului uman și materializări ale condiției umane.

R: Pictura nonfigurativă are un impact mai mare asupra publicului față de pictura figurativă?

L.N: În general nu. Cea figurativă are un impact mai mare asupra publicului care așteaptă să găsească, în opera de artă, o corespondență relativ strictă cu lumea reală.

R: În calitate de director al Centrului Județean pentru Promovarea Culturii Tradiționale, Artelor și Meseriilor Vrancea organizați periodic expoziții la Galeriile de Artă.

L.N: Proiectul se derulează începând din 2007 și are ca scop suplینirea unui muzeu de artă de care focșanienii au atâtă nevoie. De-a lungul anilor am încercat să aduc în atenția iubitorilor de frumos, cei mai valoroși artiști ai României și cele mai importante tendințe ale artei românești contemporane.

R: Există și mitul romantic al artistului nesociabil, întunecat, misterios. Mai este valabil astăzi?

L.N: Artistul contemporan este cufundat în problemele actuale ale societății. Mitul boemului și al creatorului misterios, întunecat s-a perimat azi, lasând locul artistului implicat.

A consemnat Nedelcu Daria

Stampe japoneze

Robea Mădălina-Andreea

Stampa este o imagine imprimată, de obicei, pe hârtie sau pe mătase, după un desen gravat pe o placă de metal moale, de cupru ori zinc, de piatră sau de lemn.

Primele stampe japoneze erau imprimate doar în alb și negru. Existau și cazuri mai rare în care unii maeștri își colorau lucrările, după imprimare, folosind coloranți minerali. Prima stampă policromă apare abia în 1740-1741. A fost inventată de un tipograf, Kamimura Kichiemon. Inițial s-au folosit numai nuanțe de roșu, ulterior s-au folosit și nuanțe de verde, maro, galben sau ocru.

"Marele val" de Hokusai-1600

"Magnolias" de Yun Shouping
(1633-1690)

Kitagawa Utamaro(1753-1806) pictor și creator de stampe japonez, este considerat unul dintre cei mai importanți creatori ai gravurii în lemn-ukiyo-e.Se spune despre Utamaro că folosea ca motiv în gravurile sale, femeia.

Contemplarea infinitului

Umberto Eco- Vertigo- Lista infinită și poetica lui "și așa mai departe"

Stele. Ostași. Nuntași. Corăbii. Tablouri. Fructe. Păsări. Îngeri. Sfinți și nori. Flori. Cărți de joc. Meseni. Trăsuri. Insecte. Cardinali. Curteni. Cărți. și altele.

Cartea lui U. Eco este un inedit inventar de texte și imagini care conotează infinitul prin numărul de obiecte/ ființe reprezentate sau prin sugestia continuării înțiruirii prezente în imagine. În virtutea spiritului său erudit și ludic (combinație din care nu poate rezulta decât carisma culturală), Eco oferă cititorului sau privitorului posibilitatea jocului cu infinitul, aducând în pagină ceea ce însuși autorul numește "poetica lui și așa mai departe...".

E. B. Jones-Scara de aur

C. Spitzweg-:șoarece de bibliotecă-

R. Magritte-Golconde

Vertijul infinitului care fascinează, hipnotizează omenescul din noi, dându-i iluzia unei forme de omniprezență și omnisciență, dar și sentimentul neliniștitor al proliferării la nesfârșit, dincolo de limitele de percepție, de înțelegere, de interiorizare ale individului. Tabloul lui Magritte, de exemplu, creează o senzație de alienare, generată de multiplicarea aceleiași imagini, aceea a unui bărbat prea rigid și rece în eleganța lui întunecată. Infinitul este surprins aici în ipostaza lui alienantă, cenușie, de aneantizare a conștiinței, a unicității "individuale". Tabloul intitulat "șoarece de bibliotecă", pe de altă parte, încălzește ochiul privitorului prin tonurile de galben ale cărților, înfățișând infinitul în ipostaza sa pozitivă, de potențial, de cunoaștere, de visare, de căutare.

Cartea lui Eco revelează esența infinitului cultural: proliferarea nesfârșită a sensului, a deliciului intelectual și vizual.

Ce e cu desenulș

Negriu Isabela

Mi se pare o absurditate să spun ce înseamnă desenul pentru mine. Nu e ca ți cum aș fi muncit din greu la probleme de matematică iar pentru asta am ajuns la națională. Atunci, rezultatele ar fi avut o însemnătate. Dar cu desenul m-am născut. Sau mai bine zis, cu talentul m-am născut. Desenez în fiecare zi a vieții mele, desenez ca să mă pot concentra la ore pentru că dacă nu am creionul în mână nici măcar nu aud profesorul, desenez ca să nu mă plictisesc, desenez când cuvintele nu pot descrie ce gândesc, desenez când mă simt bine sau tristă, măzgălesc, încerc, mă joc sau fac desene complexe, cred că desenez ca să respir. Dar nu pot spune că înseamnă ceva pentru mine căci nu o fac dintr-o obligație, o fac uneori ți inconștient. O fac dintr-o inițiativă care nu vine dintr-o autosugestie, o fac pentru că pur ți simplu ața îmi cere instinctul de supraviețuire.

Toată lumea spune că sunt talentată, deși toată lumea care nu e în stare să deseneze un copac, considera ceva mai complex un talent. Ei bine, talentul e cel cu care te naști. Poți să ajungi mare desenator dacă muncești mult la asta, dacă iei lecții ți înveți. Poți să ajungi să faci orice prin multă muncă ți exercițiu. Dar talentul e să poți face acel lucru fără să te fi învățat nimeni nimic.

Cam ața sunt eu, ți regret că nu mi-am țlefuit acest „dar”. Tot ce pot eu să fac pe o hârtie la vârsta asta este doar ceea ce am învățat singură ți ceea ce simt, ce văd, mișc mâna ața cum îmi dictează instinctul. Am fost mereu o autodidactă în această, ți nu pot spune că nu sunt mândră de ceea ce pot face.

Desene realizate de Isabela Negriu

Dar sunt conștientă că există oameni mult mai buni. ți tiu că există oameni în ochii cărora eu sunt doar un copil de grădiniță. ți când văd rezultatele acelor oameni, regret că nu exersez mai mult ți nu învăț mai mult. Regret ți că nu imi permit toate instrumentele pe care le au ei. Regret că nu am mai mult.

Dar să spun ce înseamnă desenul pentru mine, asta e imposibil. Pentru că într-un fel simt că nu înseamnă nimic. Ața cum unii trebuie să repete de zeci de ori o frază ca să o învețe pe de rost, pentru mine e suficient să îmi amintesc ce schițăm în acel moment ți fraza îmi vine imediat în minte. Ața cum unii simt nevoia să povestească unele cărți, eu simt nevoia să desenez pasaje. E o nevoie care nu poate fi înțeleasă de nimeni, decât de cei care trăiesc același lucru, de asta, să o descriu, e o inutilitate.

Vizualitate și sfinșenie sau despre transcendența întrupată în icoană

Prof. Ana -Maria Cornilă Norocea

Icoana pune în joc o nouă dimensiune a vizualului, aceea, în mod paradoxal, fanică și criptică deopotrivă.

Icoana este o imagine a sacralului transplantat în lumea omenescului și dezvăluie fațetele divinității, păstrându-le doza de mister. Icoana întruchipează transcendentul, dezvăluindu-l încifrat omului.

Limbajul ei tainic, consideră preot Ioan Bizău, „nu se învață prin cercetare științifică sau educație artistică- ci prin preschimbarea minții (metanoia) și prin închinare smerită.”

În conștiința creștină, icoana ilustrează „teologia prezenței”, deoarece transpune pe suport vizual „experiența dogmatică, sacramentată, mistică și artistică a Bisericii, în sensul că anticipează și prefigurează Împărăția lui Dumnezeu, o invocă și o revelează ca prezență reală și ca miracol permanent în viața lumii.” Rolul ei depășește funcționalitatea estetică, mijlocind întâlnirea de taină a omului cu sacralul: „Înțeleasă ca fereastră către Împărăția lui Dumnezeu, icoana concentrează în ea ca într-o vatră incandescentă, în același timp, plenitudinea și prezența tainei treimice, a divino-umanității lui Hristos și a Trupului Său mistic care este Biserica, trăită prin mijlocirea Sfințelor Taine” (Boris Bobrinscoy); „sărutând Sfânta Icoană și aducându-i cinstire, nădăjduim să fim sfințiți; ne înălțăm spre cinstirea persoanei reprezentate datorită numelui icoanei” (Stephan Bigam).

Icoana ca imagine înzestrată cu funcție liturgică, este o formă de „încreștinare a artei”, reprezentând uniunea dintre „frumosul artistic și adevărul revelației”.

Icoane realizate de prof. Traian

Bibliografie: "Ce este icoanaș"
Leonid Uspensky, Boris Bobrinsky, Ioan

Arta ecologiei

O problemă de actualitate o constituie modul în care putem proteja planeta de efectele nocive ale evoluției industrializării, tehnologizării și ale consumerismului. Ecologia reprezintă, în ultimă instanță, o cale de supraviețuire pentru o umanitate care și-a uitat natura. Pentru stimularea simțului ecologic, instituțiile de învățământ, diversele asociații organizează activități adresate tinerilor, activități ce ăun în valoare creativitatea plastică și literară a acestora, contribuind în același timp la consolidarea suportului informațional menit să orienteze o conduită ecologizantă.

Sâmbătă, 4 iunie 2011, în Sala de festivități a Colegiului Tehnic „Edmond Nicolau” s-au desfășurat lucrările primei ediții a Simpozionului de geografie intitulat „Centenarul explorării Polului Sud”. Ideea lăudabilă de a organiza un simpozion pe teme geografice la Focșani a aparținut domnului director al Liceului de Artă „Gh. Tattarescu” – prof. dr. Răzvan Săcrieru. Acțiunea s-a dorit, așa cum ne-a mărturisit inițiatorul său, un omagiu adus celui care și-a dedicat cei mai mulți ani din viața sa cercetării regiunilor polare – cercetător dr. Teodor Negoită, plecat dintre noi în luna martie a acestui an. În susținerea și organizarea acestei activități s-au implicat IȘJ Vrancea, Liceul de Artă „Gh. Tattarescu” prin director prof. dr. Răzvan Săcrieru, Colegiul Tehnic „Edmond Nicolau” prin prof. dr. Alexandra Tătaru, Colegiul Național „Al.I.Cuza” prin prof. Loredana Diac, Colegiul Național „Unirea” prin prof. Mariana Pecetescu și Asociația Culturală a Elevilor Artiști „Milcovia”.

Simpozionul a cuprins trei secțiuni: comunicări științifice ale elevilor pe tema Antarcticii, un concurs pentru elevii de liceu: „Antarctica – trecut, prezent și viitor” și un concurs de postere pe teme privind protecția mediului dedicat elevilor de gimnaziu și intitulat „Mediul natural este în pericol”. La eveniment au participat aproximativ 80 de profesori și elevi din școlile și liceele vrâncene, iar efortul lor a fost răsplătit prin premiarea tuturor participanților și oferirea de diplome și certificate de participare celor prezenți. Doamna profesor Diac Loredana le-a mulțumit sponsorilor, „oameni sufletești care au încredere în elevii ce se implică în astfel de manifestări și în noi, dascălii care încercăm să le insuflăm ceva din «microbul» geografiei”.

Câștigătorii celor trei secțiuni au fost: LUPU ANDREEA, de la Liceul de Artă „Gh. Tattarescu” – premiul I, MANOLACHE EMANUELA, de la Colegiul Național „Al.I.Cuza” – premiul al II-lea, DINCĂ SORANA și MARIC CĂTĂLIN de la Colegiul Național „Unirea” – premiul al III-lea la secțiunea comunicări științifice; echipajele Colegiului Național „Al.I.Cuza”, Liceului de Artă „Gh. Tattarescu” și Liceului Teoretic „Duiliu Zamfirescu” Odobești - premiul I, echipajul Colegiului Național „Unirea” – premiul al II-lea și cel al Colegiului Tehnic „Traian Vuia” – premiul al III-lea la concursul „Antarctica – trecut, prezent și viitor”; echipajul Școlii „Ion Basgan” – premiul I, al Școlii „Anghel Saligny” – premiul al II-lea și echipajul Școlii „Al. Vlahuță” Gugești – premiul al III-lea la concursul de postere „Mediul natural este în pericol”.

Portretul artistului în adolescență

Rubrica de față îți propune să contureze în cuvinte și imagini portretele câtorva artiști cuzisti aflați la vârsta adolescenței: Bucur Ema (VIII A), Stoian Bogdan (XC), Soare Laura (XIF)

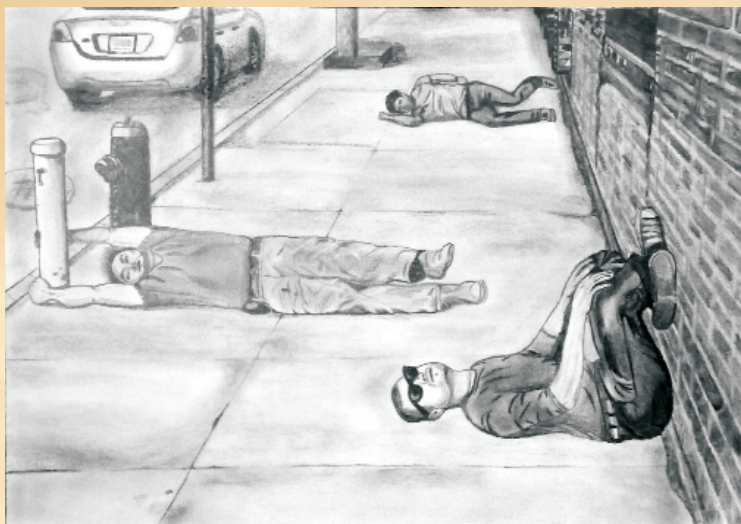
Îți dăm cuvântul Emei Bucur:

“Mama, cea de la care am moștenit talentul de a picta, de a-mi exprima trăirile cu ajutorul pensulei, mi-a mărturisit faptul că pe chipul fiecărui om, se citesc diferitele stări pe care acesta le parcurge. Mulți spun că pe chipul meu se poate evidenția cu ușurință inocența dulce a copilăriei, dragostea pentru a picta. Mereu, cu zâmbetul pe buze și pensula în mână, meditez asupra faptului că nimic nu poate fi pierdut, iar prin intermediul vârfului subțire al pensulei ce-abia-mi atinge foaia, reușesc să păstrez o frântură din timpul ce s-a scurs atât de repede.

Sentimentul de liniște, de calm, pe care îl am atunci când pictez, în viașa mea este unic și în același timp sunt conștientă de faptul că, de el pot avea parte doar la o vârstă fragedă precum aceasta, când încă, mă aflu sub călduroasa protecție maternă. Datorită pensulei și foii, îmi voi putea găsi mereu refugiul în mica mea lume, în care mereu voi putea fi copil, chiar dacă timpul va trece pe lângă mine.”

Stoian Bogdan Nicușor este un spirit realist, un tehnician al desenului, participant la numeroase concursuri județene și internaționale de artă vizuală.

LOOK AND LEARN
www.lookandlearn.com

Participation certificate for
Stoian Bogdan

To avoid an e-card of this picture go to <http://art.lookandlearn.com/22340>

Entry in the February 2011
international children's art competition on the theme of
'Portrait of Queen Elizabeth II' in the Senior (12-18) age category

Laurence Fitzgerald
Publisher

LOOK AND LEARN
www.lookandlearn.com

Participation certificate for
Stoian Bogdan

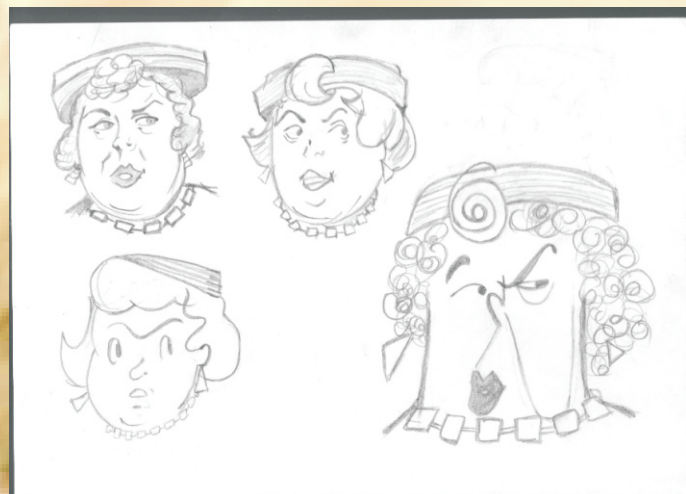
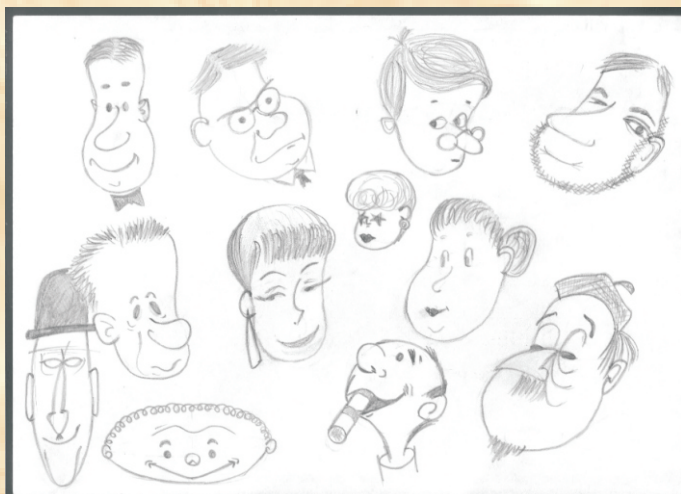
To avoid an e-card of this picture go to <http://art.lookandlearn.com/71460>

Entry in the January 2011
international children's art competition on the theme of
'visual joke' in the Senior (12-18) age category

Laurence Fitzgerald
Publisher

Elevă la științe sociale, Laura Soare este prin excelență un spirit creator îndrăgostit de arta fotografiei, de ludicul caricaturii și de provocările nesfârșite ale literaturii. Caricaturile sale trădează nu doar talentul de bun desinator, ci și rafinamentul celui ce observă, înțelege, analizează diversitatea și pitorescul omenescului.

Un film este o scriere în fotografii. El ar putea fi interesant chiar fără dialoguri, chiar fără efecte speciale năstrușnice, impresionând prin cadre statice sau mobile de mare impact vizual, care surprind de la realități concrete- peisaje, chipuri, până la realități abstracte- trăiri, atitudini. Filmul reprezintă mișcarea imaginilor cu un impact afectiv potențat, datorat caracterului său sincretic. El acționează asupra receptorului prin mai multe coduri: imagine, sunet, text și de aceea ne permite să trăim aparența realității a ceea ce este ireal. Toate relațiile noastre sunt în cele din urmă întemeiate pe imagini, așadar, s-ar putea ivi întrebarea: Există raporturi reale, adevărate cu ceilalți dacă nu ne leagă decât niște imagini, niște esențe/aparențe distilate de imaginariu?

Nume : “Harry Potter”(2001)

Regizor: Chris Columbus

Actori: Daniel Radcliffe – Harry Potter
Richard Harris-Professor Albus Dumbledore

Nume: “Stăpânul Inelelor” (2002)

Regizor: Peter Jackson

Actori: Elijah Wood- Frodo Baggins

Ian McKellen- Gandalf

Replică celebră: “My precious!”

Nume: “A walk to remember” (2002)

Regizor: Adam Shankman

Actori: Mandy Moore-Jamie Sullivan

Shane West-Landon Carter

Replică celebră : “You have to promise you won’t
fall in love with me” (Trebuie să promiți că nu te
vei îndrăgosti de mine)

Nume: "Casablanca" (1942)
Regizor: Michael Curtiz
Actori: Humphrey Bogart- Richard Blaine
Ingrid Bergman- Ilsa Lund Laszlo
Replică celebră: "We'll always have Paris."

Nume: " Pe aripile vântului " (1939)
Regizor: Victor Fleming
Actori: Vivien Leigh-Scarlett O'Hara
Clark Gable-Rhett Butler

Nume: "Nașul" (1972)
Regizor: Francis Ford Coppola
Actori: Marlon Brandon- Don Vito Corleone
Talia Shire-Connie Corleone Rizzi
Replică celebră: "I'm going to make him an offer he can't refuse" (Îi voi face o

Nume: "Titanic" (1997)
Regizor: James Cameron
Actori: Leonardo DiCaprio-Jake Dawson
Kate Winslet-Rose DeWitt Bukater
Replică celebră: "I'm the king of the world!" ("Sunt regele lumii!")

Ipostaze vizuale IV: Sincretism

INIMA

Duță Ilinca Andreea

Mi s-a întâmplat să-mi văd inima în vis printre cireții înfloriți. Era mare și cu cât mă apropiam de ea creștea neîncetat. Aproape că am atins-o. Era roșie. Atât de roșie încât mi se părea că soarele a coborât în mare, s-a agățat de asfințit și s-a prefăcut în inimă. În inima mea! Nu-mi venea să cred că în mine sălățluiește un soare, că inima mea este un soare.

Foto: Pană Gabriela

Foto: Bacău Narcisa

Alergam mânată de o dorință ce nu părea să fie a mea spre inima ce legăna flacăra soarelui. S-a prefăcut în asfințit. Lumina se răsfrângea ca o pătură sângerie înaintea mea, ca floarea cirețului veșnic aceeași. Iar ea devenea mai roșie. Tot mai roșie!

Am întins brațul după orizont, am cuprins în palme întreaga ființă a pământului, zbatându-se din răspuțeri să iasă din strânsoarea mâinilor străine...ca inima mea.

Am atins-o, am prins-o și am însămânțat-o înapoi în piept...și odată cu ea o parte din mine ce nu-mi mai aparține, însetată de soarele amiezii unde cireții în floare încă mai îngână cântarea primei priviri.

Sete

Ciobotaru Dorina-Adriana

Ce sete mi-e de tine!
Ce lung e drumul pân la tine
 Și ce sete mi-e.. !
 E trist!
E trist și ceasul din perete
 Că n-are cine-ai spune
 Să-și stea secunda
 Pentru-a se pieptăna!

Vai, ce lung e drumul pân'la tine
 Și ce sete mi-e!
 Din când în când
 Mai duc mâna la piept
 Dar simt cum membrul

Ce dor de tine
Mă cuprinde
Când PLOAIA cade
Din perete
Nici eu nu știu!
Și noaptea s-a pus
Paznic la ferestre,
 Și floarea din ghiveci
S-a ofilit
 Și inima-mi dă
 De veste
Că-ți bate-n păr
Surâsul altcuiva!

„Viașa la reduceri...doi lei bucata...”

Galu Anca Mădălina

-Mă lași să-ți vând speranțele mele dacă te rog frumos? Le dau aproape gratis, abia aștept să scăp de ele, zise Emma suspinând.

-Nu, am deja prea multe. Cu apariția crizei mi-au scăzut vânzările și mai am câteva rămase într-un colț de debara, mărturisise moartea.

-Dar am văzut că rafturile sunt goale. Unde e toată marfa? Dacă zici că ți-au scăzut vânzările trebuia totuși să îți rămâna ceva marfă? Unde e?

-Păi atunci când un suflet rătăcit intră pe ușă... pe rafturi vede doar ceea ce îi lipsește. Tu ce vezi?

-Nimic. E o încăpere prăfuită, plină cu molii, de care se vede că nimeni nu a avut grijă și e goală, mohorâtă, nu văd de ce ar intra cineva să cumpere de aici... Nici în vitrină nu ai expus nimic, abia dacă se vede ceva prin geamurile cenușii... într-un fel ciudat seamănă cu tine.

-Adică ce vrei să zici? Că nu sunt frumoasă? Mă jignești?

-Nu, doar că fața ta îmi inspiră tristețe. Nu frică, abis. Eterna plictiseală și libertate limitată. Tu câți ani ai? Ai fost om vreo dată? Ai iubit și urât? Ai avut prieteni?

-Am iubit și eu cândva.. pe cineva.. acum nu mai există, e doar un nume în cartea cerului, o zgârietură pe piatra destinului meu. Și da.. am fost și eu frumoasă, mai frumoasă ca tine chiar, doar că ambiția a fost mai puternică decât tot, am vrut să fiu și să am totul... și uite ce am ajuns.. vânzătoare... Moartea.

-Mi-e milă de tine... ciudat... să-mi fie milă de moarte... zi-mi, sunt mulți cei care intră într-o zi în magazin?

-Hmm... da. Nu mă pot plânge într-atât încât să zic că nu am clienți.. Morți nu sunt? Și toți, la fel ca tine se opresc în fața magazinului, ca o ultimă speranță a lor. Cred că la mine găsesc ceea ce au căutat toată viața. Și le pot oferi multe. Depinde dacă sunt dispuși să plătească prețul pe care îl cer. Și desigur, nu ofer garanție pentru produsele mele.

-Cât ceri pe iubire de exemplu?

-Haha ... Pe ea ai găsit-o? E cea mai scumpă dintre toate... ea și certitudinea.... Costă cam 40-50 de ani de viață pământeană... E așa scumpă pentru că o import din rai.

-Și ai toate lucrurile pe care oamenii le doresc de-a lungul vieții lor aici? Aș vrea să le văd.. să văd ce le lipsește tuturor oamenilor... Ai o listă cu toți clienții și cu ce au cumpărat? Știi ce comoară deții?

-Mda.. am.. Și la ce bun dacă sunt doar o intermediară? Dacă nu pot să mă bucur? Dacă eu nu am de unde să cumpăr ce vreau?

-Vrei să îți ții locul... să cumperi de la mine?

-Nu. Nu doresc nimănui soarta mea. Și oricum, chiar dacă vreau să scap de povara ce o port de o veșnicie.. nu pot.. e pedeapsa mea eternă.. așa a hotărât El.

-Nu mai pot sta... Secundele mă urmăresc iar rucsacul meu e plin de pietre, pe care le-am adunat până să ajung aici, de oboseală, de tristețe, de ură, dar mai ales de speranțe... și deja mă doare spatele. Măine de la cât deschizi?

-E deschis non-stop...

Fotografiile: Suflete necuvântătoare

Negriu Isabela

O imagine valorează cât o mie de cuvinte. Uneori. Alteori, o mie de cuvinte nu sunt suficiente pentru a descrie o imagine. Cuvintele sunt neajunsuri ale limbii, ele nu au superputerea necesară dezvăluirii complete a stărilor furtunoase din interiorul nostru. Uneori. Alteori, o imagine nu poate fi înțeleasă decât de cei care o cunosc, o construiesc, o studiază, o simt. Ea are nevoie de cuvinte pentru a se exprima celorlalți, care nu cunosc imaginile dar sunt dornici să le înțeleagă.

Dacă stau bine să mă gândesc, niciuna nu e completă fără cealaltă. Ambele sunt forme ale artei. Artă este menită exteriorizării gândurilor, e inventată pentru a fi originală și a impresiona, indiferent de mijloace. Iar dacă nici cuvintele nu ilustrează întotdeauna pe deplin imaginația și nici ilustrațiile nu vorbesc mereu de la sine, aceste două forme de artă parcă strigă să fie îmbinate.

Să luăm un om oarecare. Îl vom numi Lipsa. El citește o carte de aventuri, unde accentul se pune pe acțiune, iar detaliile descriptive lipsesc. Lipsa nu are o imaginație prea bogată, iar cartea i se pare cam goală. Astfel, când vizionează filmul făcut pe baza cărții, el apreciază luxul de imagini, efecte speciale și toate amănuntele rezultate din imaginația regizorului. Lipsa va aprecia filmul mai mult decât a apreciat cartea.

Să mai luăm un om, căci pentru asta au fost concepuți, să ne jucăm cu ei. Pe acesta îl vom numi Inspirație. El citește o poezie compusă de o minte ce el o apreciază ca fiind de geniu. Lui Inspirație, poezia îi transmite prin ale ei versuri mult mai multe decât îi poate transmite o carte de aventuri. El nu va aprecia niciun comentariu referitor la poezie și nicio ecranizare. Inspirație e de părere că nu se compară gândurile altora cu starea lui indusă de poezie. Neputând să o explice, negăsind cuvinte la fel de măiestrite ca ale celui care a compus poezia, va încerca să o illustreze. Îți va picta, desena sau măzgăli sentimentele. Nici el nu poate trăi fără artă vizuală., Pe al treilea specimen îl vom numi Începătorul. Începătorul este un pui de om, o ființă aflată în pragul porții ce duce către viață. Degeaba i se vorbește lui de legende moralizatoare, degeaba se folosesc în preajma lui cuvinte elegante.

Foto: Romanică Mihaela

El nu înțelege nimic. El nu cunoaște. El vede doar chipuri, forme și culori pe care le reține. El se sperie dacă zărește lucruri feroase și dacă este îndepărtat de căldura mamei. Începătorul e capabil să simtă stările de spirit și intențiile celor ce îl înconjoară. Acesta este un sistem de autoapărare natural celor de vârsta lui, asemănător instinctului animalic. El aude sunete, nu cuvinte, ce le atribuie mai apoi obiectelor din jur, transformându-le astfel în nume.

Celui de-al patrulea individ îi vom fura darul vederii. Ne vom referi la el în două cazuri. În primul caz îl vom numi Cunoscătorul; în cel de-al doilea, Visătorul. Cunoscătorul s-a născut orb. El nu a văzut niciodată nimic, nu se poate vorbi de o memorie vizuală când pentru el totul este negru. El nu poate atribui formelor nume, căci nu le zărește. Toată viața lui, Cunoscătorul este forțat să compare sunetele cu mirosuri, iar dacă ceva este palpabil, atunci să rețină cu exactitate textura.

Visătorul a devenit orb într-un moment al vieții. Asta înseamnă că el este capabil să vizualizeze ceea ce înregistrează cu celelalte simțuri. Dar când va ajunge în locuri noi, el nu le va putea percepe decât asemenea Cunoscătorului. Visătorul îți va dori toată viața să îți recapete vederea, în timp ce Cunoscătorul nu îți poate dori pe deplin acest lucru, pentru că nu a avut vederea niciodată ca să știe dacă i-ar fi mai bine sau nu.

Privind în urma la "mundanii" pe care i-am folosit să experimentăm, învățăm că nici arta vizuală nici cea literară nu se împacă mai bine cu sufletul omenesc decât atunci când lucrează împreună.

Capodopera infinitului: muzica

Anton Mihaela

“Muzica este adevăratul limbaj universal.” (Oscar Wilde)

Muzica, dacă ne referim la procesul în sine, s-a extins ca fenomen în toate colțurile lumii, făcând posibilă trecerea la un alt tip de comunicare. Gândindu-ne la sensurile acesteia, găsim nenumărate argumente care să demonstreze că aceasta este parte din dezvoltarea noastră ca indivizi într-o societate.

Probabil puțini știu că marile personalități ale muzicii clasice s-au confruntat pe parcursul îndelungatei lor perioade de creație cu diferite dificultăți, dar în pofida acestora, au văzut arta dincolo de obstacol. Ca un prim exemplu de onoare, îl vom enunța pe Ludwig Van Beethoven, care în ciuda deficiențelor sale auditive, a reușit să simtă notele prin inimă, creând astfel opere unice în arta universală. Așadar, muzica poate fi privită ca un mijloc de relaxare și de eliberare a energiilor negative acumulate într-un anumit interval de timp. În acel moment, pentru prima dată poți purta o discuție cu sufletul care va pluti în urma mângâierilor pe care notele muzicale i le dă.

În urma interviuării câtorva tineri, am ajuns la această definiție care domină viețile lor : MUZICA este starea în care sentimentele, gândurile și emoțiile unui individ se reunesc într-un singur cântec. Aceasta nu educă, ci este o vibrație ce gădilă extraordinar de fin și plăcut auzul acestuia.

și totuși, conform scriitorului Cezar Corneliu : "Ca o vibrație a naturii, muzica intră mai mult sau mai puțin în " rezonanță " cu vibrația naturală a organismului uman. Un procedeu util de a deveni conștient de acest efect este acela de a ieși în mijlocul naturii și de a ne concentra auzul și mintea asupra sunetelor naturale care ne înconjoară.

La copii , muzica este un excelent mijloc de formare și de comunicare; pentru adulși, muzica, mai mult ca oricare artă, cu limbajul ei universal, are puterea de a-i face pe aceștia mai buni, le înflăcărează sentimentele, le descoperă sensul frământărilor și a marilor probleme ale vieții, le stimulează activitatea și o face mai plăcută." Muzica pare a fi o formă indirectă de educare a caracterului unei persoane.

Deși stilurile muzicale sunt atât de diversificate, prezența muzicii în viața noastră, a tinerilor, este extrem de importantă, deoarece ne oferă posibilitatea de ieșire din cotidian și de exprimare a ideilor care nu pot fi înțelese prin simple cuvinte.

Arta muzicală. Arta fotografică

Galu Anca Mădălina

Văzul și auzul au avut, încă de la începutul apariției omului, o mare legătură. Conexiunea dintre cele două simțuri este necesară pentru perceperea lucrurilor exterioare în mii și mii de feluri.

Muzica și fotografia sunt răspunsurile unor întrebări nerostite. Ele se nasc din impuls, improvizație, sclipire de moment sau ani de studiu. Tocmai faptul că ele dau frumusețe vieții le face atât de speciale...

Timpul își mărturisește ideile prin intermediul muzicii și al fotografiei. El își face simțita trecerea prin imortalizarea momentelor și sunetelor din jur.

Foto: Miha Sorelle

Foto: Istrate Corina

Un fotograf răpește realitatea, o imortalizează, o ascunde într-un colț de suflet și și-o întipărește definitiv pe retină ca și pe film. O poză făcută nu se uită, propria creație nu se uită. Toți oamenii pot fi fotografi, la fel cum toți oamenii pot fi muzicieni, dar ce îi face pe unii dintre ei mai reprezentativi? Mai speciali?... Împărtășirea micului secret cu restul lumii, indiscreția personală, expunerea fără teamă a uneia dintre părțile ascunse ale individului.

La colțul străzii vei întâlni un om care fredonează o melodie arhicunoscută, o cântă deși nu este compoziția sa, iar felul în care se aude este cu mult diferit decât al originalului.

Muzica este a tuturor, este un lucru ce se divide în mii și mii de părți, în cele mai îndepărtate locuri ale lumii, parcurge distanțe neobservabile cu ochiul uman. Muzica este superioară multor altor lucruri și aparține tuturor deși nu e a nimănu. Paradoxal. Știi care este cea mea ieftină muzică? Liniștea. Este de ce nu? Doar de curiozitate de asemenea și cea mai ușor de auzit. Muzica este tot ce vezi minus oamenii, deși ei joacă un rol important în această piesă.

Nu există reguli pentru crearea unei fotografii perfecte, există doar fotografii ce nu au nevoie de cuvinte. Ceea ce vezi pe o coală de hârtie reprezintă mult mai mult decât un obiect într-o perioadă a zilei într-un anumit spațiu, este ceea ce permite diverse interpretări, ceea ce un om curios poate vedea dincolo de ceea ce pare, dincolo de aparențe. Cea mai mare dezamăgire este pentru un fotograf, deseori, un peisaj din natură, pentru că nu se modifică și în același timp este într-o continuă mișcare. Fotografierea este găsirea neobișnuitului într-o mare de obișnuit, a perfectului într-o masă de imperfecțiune. Ea nu implică totuși realitatea, poate fi o iluzie

Întoarcerea

Păvăloaie Teona

Foto: Grama Paula, Rotaru Ana-Maria

Odată ce s-a sfârșit acea călătorie a inițierii, s-au întâlnit din nou, s-au întors la acele locuri unde povestea a început. Reîntâlnirea lor a fost încărcată cu diferite sentimente greu de explicat și de trăit, dar amândouă știau că trebuie să își spună povestea, acea poveste care le-a despărțit o perioadă îndelungată și le-a definit pentru totdeauna drumul vieții.

Legătura dintre cele două surori era unică, se iubeau, dar nu întotdeauna acest sentiment era exprimat cum trebuie. Erau unite atunci când una întâmpina un obstacol, dar când reușeau să treacă peste el sau să îl ocolească, acea senzație de reprimare a adevăratelor sentimente se întorcea, involuntar poate. Semănau foarte mult, dar în același timp erau diferite.

Daria era dornică întotdeauna să înfrunte dificultățile vieții, era o persoană matură, care a avut șansa să vadă îndeaproape cum este lumea și de aceea avea acea puternică dorință să o protejeze pe Sara. Sara avea și ea un caracter puternic, greu reușea să îi deslușești sentimentele. Era o persoană aparent rece și plină de nemulțumiri, iar de câte ori avea șansa, și le exprima vizibil, poate mult prea vizibil. Dobândea acea libertate la care mulți pot doar să viseze, însă niciodată nu și-a putut da seama cât de special poate fi un om care învinge acele bariere ale lumii monotone, însă nu putea să vorbească de sentimentele ei la fel de bine cum își exprima ideile. Nu se simțea în siguranță în preajma oamenilor, deoarece se temea adesea că îi pot fi descoperite temerile, dar avea un mod uimitor de a disimula acest lucru și lăsa mereu acea impresie a unei persoane lipsite de prejudecăți și în același timp distantă. Daria a reușit să o înțeleagă și astfel s-a creat o apropiere care nu poate fi uitată nici odata cu trecerea anilor.

Daria știa că o să vină momentul în care Sara trebuie să zboare către necunoscut și că o să vină un moment în care o să trebuiască să se bazeze doar pe ea, însă dorea să facă din acel necunoscut, într-un mod bizar un loc sigur pentru Sara.

Foto: Grama Paula, Rotaru Ana-Maria

Astfel, a încercat să o pregătească împărtășindu-i diferitele ei experiențe. Era înțelegătoare cu Sara cum nu era cu nimeni, o învăța cum să pătrundă în interiorul oamenilor și să reușească să deslușească cine merită încrederea ei și cine nu, cum să înfrunte obstacolele vieții fără să renunțe, spunându-i că cine nu poate să treacă de ele nu o să reușească niciodată să cunoască viața cum este cu adevărat. Dar... mult mai important, cel mai important... Era... să-ți țină un zâmbet pe față, nimeni nu trebuia să țină când avea o problemă, mereu trebuia să-ți apere ideile ținând capul sus și să nu lase pe nimeni să îi terfelească principiile. Prin caracterul ei, Daria acapara privirile tuturor, era o persoană puternică, întotdeauna avea un răspuns și o replică la orice întrebare care i se punea și țtia întotdeauna să atace omul îl doare cel mai tare. Personalitatea ei blândă și înțelegătoare îi era arătată doar Sarei, iar pentru restul lumii ea părea o femeie puternică care nu poate fi înfrântă.

Sara însă nu era mereu deschisă cu Daria, ea nu era o persoană sentimentală, încerca mai mult prin fapte să arate dragostea sau respectul pentru o persoană, nu rata șansa să-ți exprime nemulțumirile, iar opiniile ei mereu trebuiau auzite de toată lumea. Era doar un copil care nu înțelegea prea bine ce se întâmplă în jurul ei, nu-ți dădea seama că involuntar ea rănea câteodată sentimentele celor dragi ei. Daria însă o aprecia chiar pentru libertatea ei și mereu o ruga să nu-ți-o piardă niciodată.

Odată cu trecerea anilor, Sara și-a fixat niște idealuri pe care să le urmeze în viață și avea mereu în minte toate sfaturile pe care i le dădea mereu Daria. A simțit la un moment dat că trebuie să se avante și ea undeva, să pornească ceva... Nu, nu poate întodeauna să fie susținută de Daria. Nu țtia încotro se îndreaptă, dar țtia că trebuie să înceapă această călătorie a inițierii.

Astfel și-a început Sara călătoria ei. Dorea să experimenteze mai multe sentimente, să vadă multe locuri, să pătrundă în locurile care îi erau inaccesibile odată. Acest drum al maturizării ei a durat destul de mult, dar într-un final s-a întors acasă, dornică să îi povestească Dariai toate întâmplările ei și despre noua ei viziune. Asupra vieții și Realității Timpului Dorințelor

-A trecut ceva timp de când nu ne-am mai văzut, Sara... Ochii tăi și-au pierdut acea sclipire copilaroasă pe care o aveau când ai plecat. Ei imi spun că am în față o persoană matură, care a trecut prin multe situații neașteptate.

Daria nu-ți pierduse capacitatea de a descoperi omul doar uitându-se la ochii lui. Nu degeaba se spune că ochii sunt oglinda sufletului. Ea a dovedit întodeauna că acest lucru este adevărat.

-Scopul călătoriei mele a fost acesta, nu mai doream să văd viața prin ochii unui copil, doream să depășesc această etapă și să văd lucrurile exact cum sunt ele, fără amplificări care să-mi creeze iluzia unei lumi perfecte. Am descoperit noi sentimente, unele plăcute, altele mai puțin plăcute, am cunoscut diferite fețe ale oamenilor și ale vieții în sine. Însă încă nu țtiu dacă am luat deciziile corecte mereu, dacă drumul pe care l-am ales a fost cel bun. . Am fost de multe ori pusă în situația de a lua niște decizii care nu mă caracterizează deloc și încă mă bântuie acest lucru. O parte din caracterul meu a dispărut pe acest drum pe care l-am ales, dar mereu am pus în aplicare ce m-ai învățat cu atâta răbdare și destul de greu am reușit să-mi păstrez anumite idealuri care le-am crezut eu esențiale. Nu am putut totuși să păstrez chiar tot ce mi-am dorit, am fost pusă și în situația de a face anumite compromisuri care nu mă fac să fiu deloc mândră. Am încercat și cred că am reușit să-mi păstrez acea adiere de libertate care întodeauna și-a plăcut la mine și ai admirat-o, numai că nu mai este o libertate a unui copil nemulțumit, ci a unei persoane mature care are și-a ales un scop în viață și vrea liber să și-l împlinească,

deoarece am trecut prin multe, vreau să îl pun în aplicare. Toți trebuie să ne simțim liberi, dar trebuie să știm când să ne ținem sacrificăm pentru cei dragi nouă. O spun foarte sigură pe mine, căci mi-am păstrat libertatea mea, dar am modificat-o un pic.

-Sara, niciodată nu o să știm dacă drumul pe care îl alegem e cel bun sau cel păgubos, tot ce știm este că, odată ce îl alegem, trebuie să ne asumăm anumite răspunderi și poate că la un final, când va urma o analiză a tuturor faptelor pe care le-am făcut, o să ne dăm seama mai bine ce am făcut bine și ce nu. Pe parcursul acestui joc pe care noi îl numim viață, facem multe greșeli, dar asta nu înseamnă că drumul ales a fost cel greșit, poate au fost mici abateri de la el, sau poate că este chiar cel bun, este mai greu să mergi pe calea dreaptă decât pe cea greșită, dar rezultatul final diferă mult. Nu ni se pot îndeplini mereu toate capriciile când dorim, dar cu timpul poate reușim să realizăm câteva dintre ele.

-Încă nu știu dacă aceasta călătorie, cum o numim noi, Daria, a fost prietă, dar ce știu e, că în general noi oamenii știm care este calea corectă, dar de multe ori ne este frică să o luăm, deoarece este prea grea și cred că aici încep abaterile de la traseul ales. Fiecare avem un drum în viață și trebuie să mergem în cautarea lui, imposibil este ca cineva să îl parcurgă fără anumite regrete. Dar faptul că am avut șansa să vin acasă și faptul că am fost primită cu multă dragoste m-au făcut să-mi dau seama că la final tot în acest loc pe care noi îl numim Acasă ne întoarcem, deoarece aici este locul și pentru păcătosul dornic de mântuire.

-Mă bucur mult că te-ai întors acasă, știu că lucrurile nu o să fie cum au fost odată, dar acest lucru este normal deoarece totul are un sfârșit, dar cât timp trăim putem să ne bazăm una pe alta, căci toți avem nevoie de susținere. Faptul că ai parcurs acest traseu te-a ajutat să fii mai puternică și acest lucru îl dovedește și întoarcerea ta acasă, locul unde a început totul.

-Mă bucur că am venit acasă, mă bucur că am un loc pe care să îl numesc casă și că există această siguranță că am unde să mă întorc.

Dar oare ce înseamnă acasă? Bucurie, suferință, tristețe, solidaritate, prietenie, iubire... sau poate simplu destin

Senzualitatea sufletului

Badiu Teodora

Știu că peste o vreme nu o să devin decât un simplu album, cu fotografii neînsemnate, îngălbenite, pe care praful îți va face fericit culcușul. Dar mai e până atunci și încă nu vreau să cobor din pat... Lumina care se strecoară în mii de forme scoate la iveală mii și milioane de ființe mici, plutitoare, de prezența cărora până atunci nu țtiam, și prin care văd lumea colorată cu graffiti. Îmi place ploaia... Mereu închid ochii ascultând cu uitare de sine ritmul neabătut al picăturilor. Săltărețe, mișcătoare, imprevizibile, lunecând pe geamuri, suflete, taine... Îmi dezgolesc inima, îmi alungă grijile, îmi leagănă visele. O număr pe a 2580 – a când mi-a sărit o lacrimă de sub pleoapă. Lipsită de durere. Doar o zvâcnire cutremurătoare, o încercare de a-ți marca existența printre sunetele divine cunoscute auzului meu. Și la răspântia atingerilor de stropi gândurile-mi se îneaca într-o friză de înfățișări abstracte, în culorile nepalpabile sufletului meu, într-un ocean de nemuriri... Ce e mai minunată? Fluturi! O altă pasiune în care pot spune că mă regăsesc.. Trăiesc ca și ei pentru a oferi plăcere.. Numai pentru a putea muri în liniște, o liniște aproape dureroasă.

Cum iubesc? Uite aici este ceva ciudat... Iubesc fără să arat... Primesc punând restricții pentru că îmi place să respir și să simt iubirea de la distanță, niciodată pe pielea mea... Am fost odată altfel, dar acum aș putea spune că evit să iubesc. Odată... I-am oferit întreaga fericire-mi infantilă ca să-l smulg înapoi însă dorul de zâmbet a luat în scurt timp forma lacrimilor urmate de tăcere...

De atunci m-am pierdut în ceața iubirii, m-am trezit urmarită de a lui umbră. Lubeam serile de după apusul soarelui, atunci când eram înconjurată de o singurătate aproape pământescă. Aveam timp să cuget după ore de plimbări neobosite și să nu mai percep graba unui automobil în plină accelerație. Îi vedeam chipul peste tot: în adâncul pădurii, printre tufișuri, în zare... Îi descopeream privirea în ochii unui copil ce alerga pe stradă împiedicându-se,

căzând și repede ridicându-se pentru a-ți continua calea în goană, de parcă nu tot avea o întregă viață înaintea; Îi vedeam zâmbetul în apusul cerului multicolor de toamnă pe care jucau nestăpânite păsări, îi simțeam răsuflarea în vântul blând care îmi mângâia rotunjirile gâtului. Acum s-a dus.. Nu mă întreba cum și de ce pentru că nu și-aș putea spune. Nu pentru că n-aș vrea.. Ci pentru că nu pot!

Cu prietenii pot spune că trăiesc... Cu ei sunt altfel. Nu pentru că sunt cu două fețe.. ci pentru că ața e firea mea (pun ziduri între diferitele părți ale vieții mele). Nu te aștepta să mă vezi și să mă simți mâine, cum m-ai simțit azi, sau ieri... Dacă îmi place să râd și să fiu ca celelalte fete, înnebunite după lucruri colorate și tot felul de nimicuri? Da.. Bineînțeles.. și ador să râd cu poftă la soare, stând culcată pe iarbă, trăgând în piept parfumul vieții. Ascult muzică și fac terapie prin intermediul ei... citesc și palpez cuvintele, căci ața le simt până în străfundul inimii. Viață... Ești încă aici în burta mea cu fluturi, te simt tresărind te visez violet... Cei ce nu mă cunosc mi-au vopsit fereastra cu verdele crud; acolo trebuia să văd o câmpie; acum văd doar o pată care mă soarbe înțelându-mi retina. Uneori oamenii mă persecută.. Însă eu mă mulțumesc colorând aerul și dându-i consistența unei fericiri oarecare.

Foto: Manolache Emilia

Nu vreau să crezi că sunt ciudată și să crezi altceva despre...sunt așa cum m-ai cunoscut..numai că uneori mi-aș dori ca totul să fie simplu.,atât de simplu încât să nu poată fi gândit,nu vreau să-mi amintesc după aceea,nici să uit,să înceapă și să se termine,vreau să se oprească în mine un timp oarecare, când va fi sa plece, plecarea sa nu însemne nimic.

Fețe schimbătoare... de dincolo de captuțea aia aparent plină de viață,nu se aude nimic,nici măcar bătăi de inimă. Noaptea a pus stăpânire pe EA, lovindu-i pentru totdeauna memoria cu așteptare și teamă, iar strigătul lumii care i-a intrat în carne ca să prindă rădăcini și să lupte, venea deja de infinit mai departe. Atât de departe că aveai impresia că vine din ecoul timpului, ecou mereu răsărind, mereu în mers și în izbucnire, al unui strigăt multiplu, al nimănui și al tuturor.Cine este cel care face legile? Cine este cel care judecă sufletele...acele lucruri de nimeni percepute..dar de toți,cu superficialitate tratate? De ce ești tu cel care O judecă? Până la urmă nu ești decât o gură de aer...pe care .daca și-a luat-O devi un nimic..același nimic din care ai apărut.[Mergând pe străzile uitate de lume și blocate în timp,când totul în jur miroase a vechi,a dantelă îngălbenită, a puritate furată, a amintiri de praf, vezi două siluete, morbide chiar, plutind deasupra străzilor umede... ținându-se de mână, dar împărțind destine diferite, privesc în gol două fețe. Mâinile lor ca de cenușă se împletesc cu rănilor din adâncuri,căci numai așa se pot percepe una pe cealaltă.și totuși parcă nu sunt două fețe...ci două trăiri...fericirea și tristețea...ce le schimbă traiectoria către suflet? Cine le declanșează și de ce? Dacă am putea controla aceste momente am fii cu adevărat deasupra omenirii, pentru că fericirea aduce de fapt după ea tristețea... sau după cum alții spun: fericirea e doar o pauză între momentele de tristețe. Întrebarea mea este de ce "pauză"..de ce acest sens conotativ negativ? Până la urmă ce e fericirea? A găsit-o cineva într-un așa fel încât să o păstreze pentru totdeauna?..răspunsul îl știm cu toții...Poate că cineva a prins doar umbra fericirii și a încercat să o potrivească cu propria umbră...dar asta nu însemna că un om e fericit? Ce...atunci când zâmbești în oglindă și în suflet te îneci cu durere, înseamnă că ești precum zâmbetul tău? Bineînțeles că nu..]

Cineva mi-a spus cândva că cel care nu iartă e ca și cum ar bea otravă așteptând ca celalalt să moară....la fel privesc și eu oamenii care nu recunosc că sunt triști.... beau din paharul iluziilor,așteptând ca cei din jurul lor să le spună că de fapt pământul e pătrat! și chiar dacă nu are nicio logică și chiar dacă totul pare să fie doar o aberație stângace...

Foto: Tuvene Alexandra

Uite că cei care o înțeleg, sunt cei care sunt oameni cu adevărat, căci cei care sunt oameni,simt muzica vieții.Prejudecățile sunt picăturile de ploaie care învăluie lumea în noroi.Ce fraieri sunteți dacă aveți impresia că cei care sunt surzi nu aud muzica vieții... Poate că ei dansează mai bine PE RITMUL EI decât oricare altul dintre noi...orbii? Nu văd? Vă înțelați...tablourile sufletului,pictate în culori pe care niciun alt artist nu le-a mai descoperit,atârnă în bătaia vantului,trezind în soarele dimineții ideea de cromatică... Reprezintă cel mai bine lumea în care trăim....Iar EA,ridicând mâinile spre cer ca niște aripi negre,privi pentru ultima oară în oglindă... îmbrățișarea lumii fu scurtă și patimată, iar Moartea,care secerase până acum numai două fragede vieți[fericirea,tristețea],îi trimise din uță un ultim sărut,cu vârful degetelor,către pleoapele ochilor goi care așteptau detunătura pedepsitoare. Ceea ce e al tău te bântuie mai des decât ceea ce nu-ți aparține.

Timpul tău e mai însemnat decât timpul dedicat lucrurilor ce nu te cheamă nelinițite, tremurătoare. Stau aici și scriu aceste lucruri și spre folosul aproapelui meu. De aceea, timpul tău nu e cenușiu, negru, nebulos, întunecat, ci cu mult mai viu. El e spectacolul viului, el e zbatere, foc și ardere, rug și luciditate. Numai în firescul inimii și minții tale îți gasești locul și hrana, truda și ținta. Nu cauți în van, nu e pierdere, nu e neant, ci câștig, folos. Vorbele tale sunt sânge din sângele firescului tau.și, de aceea, te știi! E imposibil să fugi, să te ascunzi...

... Te pot vedea și în singurătate, acolo unde vorbele tale sunt ți mai acasa. Casa ta ar trebui clădită din ce e bogat, din ce e de cules, nu din buruieni. Fructe sunt faptele tale. Fructe felurite. Îți semeni atât de mult ți nu-ți poți fi chiar străin. Pații tăi numai astfel răsună, inconfundabil. De aceea, timpul tau este atât de pretios.

ți toate astea pentru că am încercat sa redau meticulozitatea trăirilor mele asemeni unei Ikebane.. Ikebana sufletului meu- cea care ma definește prin valoare si îmi anulează orice tip de trăire comună. În gramatica japoneză ikeru provine de la verbul "a trăi", ți semnifică "a face pe cineva să trăiască", iar bana provine de la cuvântul "hana", care înseamnă "floare". Înțeleg prin aceasta concepția estetică a vieții mele care mă definește inexact printr-o asimetrie absolut necesară sentimentelor pe care le dezvolt. Cele trei linii pe care am încercat să le redau (simbolizează cerul, omul ți pământul) au fost asupra termenilor vieții particulare, dar totuți un fel de concept asupra vieții care nu măsoară numărul de respirații, ci numărul de momente când ni s-a tăiat respirația..

Colectiv de redacție

Coordonator:

Prof. Ana-Maria Cornilă-Norocea

*

Redactori:

Robea Mădălina-Andreea XI Ș D

Istrate Corina Cătălina XI D

Badiu Teodora X C

*

Colaboratori "IMAGO MUNDI":

Prof. Mengher Traian CNC

Prof. Diac Loredana CNC

Prof. Hurmuzache Nicoleta CTEN

*

Bucur Ema VIII A

Dușă Ilinca-Andreea VIII A

Nacu Andra VIII A

Urloiu Irina VIII A

Stoian Bogdan Nicuțor X C

Bacău Narcisa X F

Burlacu Diana X F

Galu Anca Mădălina X F

Gavrilă Iuliana-Mirela X F

Glavana Ioana-Andreea X F

Lefter Maria X F

Păvăloaie Teona X F

Tuvene Ioana Alexandra XI D

Nedelcu Daria XI E

Negriu Izabela XI E

Anton Mihaela XI F

Soare Laura XI F

Ciobotaru Dorina-Adriana XII E

Pănă Gabriela XII E

Romanică Gabriela XII E

Dumbravă Tiberiu ASE

Alți colaboratori:

Dogaru Andreea VIII A

Luca Andrei VIII A

Gârneașă Cristian IX F

Anghelache Camelia IX C

Condruț Cristian X C

Copaci Tiberiu X C

Dragne Cosmin X C

Mazere Alexandra X C

Miron Ana-Maria X C

Cosma George X F

Gorciu Madalina X F

Gurău Nicol-Iulia X F

Telegaru Lucian-Cosmin XF

Trif Alina X F

Vasilache Radu X F

Voicu Suzana X F

Caba Monica XI D

Dragu Marina XI D

Laca Ramona XI D

Mihu Sorelle XI Ș D

Movileanu Nicoleta XI D

Burdușa Felix XII E

*

Invitat: Liviu Nedelcu

Consilier educativ: Prof. Pătrășcanu Melania CNC

“Fotografia nu ar trebui făcută fără participarea activă a imaginației.”

Tiberiu Bănică

“Fiecare imagine trebuie să aibă și o poveste nespusă pe care privitorul să o descopere sau să și-o imagineze.”

Tiberiu Bănică (fotograf)